

HRVATSKO
KATOLIČKO
SVEUČILIŠTE
ZAGREB
UNIVERSITAS
STUDIORUM
CATHOLICA
CROATICA
ZAGRABIA

KOMPAS

ISSN 2623-6117

Studentski list Hrvatskoga katoličkog sveučilišta • broj 4 • rujan 2022. • besplatni primjerak

OSNOVANA UDRUGA ALUMNI HKS-a

Uspostavljanje trajne veze Sveučilišta sa studentima

KOMPAS

STUDENTSKI LIST HRVATSKOGA KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA

IMPRESUM

Izdavač:

Hrvatsko katoličko sveučilište
Ilica 242, Zagreb

Za izdavača:

Prof. dr. sc. Željko Tanjić

Glavni urednik:

Dr. sc. Ivan Uldrijan

Urednici mentori:

Doc. dr. sc. Krunoslav Novak,
Dr. sc. Ivan Uldrijan

Uređivački kolegij:

Magdalena Bilkić, Bernarda
Anja Buden, Lucija Budinski,
Vanessa Buždon, Ivan
Čulinović, Josip Čunčić,
Martina Dužnović, Lara Fiočić,
Lana Jakupić, Ana Krištić,
Tomislav Kučina, Magdalena
Magdić, Domagoj Puljizović,
Matea Vidulić, Barbara Vukas.

Lektura:

Doc. dr. sc. Marijana Togonal

Grafičko oblikovanje:

Tomislav Kučko

Tisak:

Kerschhoffset d. o. o.

Kontakt za čitatelje:

kompas@unicath.hr

Ilustracija u naslovu:

Designed by Freepik

Fotografija na naslovnici:

Bernarda Anja Buden

ISSN 2623-6117

FOTO: Hrvatsko katoličko sveučilište

SADRŽAJ

4. – 9. AKTUALNOSTI

Što je novo na HKS-u?

10. – 12. INTERVJU

Priča koja spaja sve
generacije studenata HKS-a

14. – 15. STUDENTI IZ DIJASPORE

Dok jedni odlaze,
drugi se vraćaju

16. – 19. REPORTAŽA

Tišina koja se može
doživjeti samo u pustinji

20. – 21. TEMA S NASLOVNICE

Osnovana udruga
Alumni HKS-a

22. – 23. UNI

Kako je HKS pokazao
svoje „Srce za
Ukrajinu“

24. – 25. STUDENTSKI ŽIVOT

Ples – ljubav kao most
između umjetnosti i sporta

27. NOVI MEDIJI

Društvene mreže – tajna
dobrog životopisa

28. – 29. PSIHOLOŠKI KOMPAS

Što to nije u redu sa
svijetom?

34. SPORT

Predstavljamo žensku
futsal ekipu HKS-a

37. KULTURA

Nova zbirka pjesama
Tete s Porte

38. DUHOVNI KOMPAS

U novu akademsku godinu
– s novim kapelanom

UVODNIK

Pogleda okrenutog budućnosti

Završavajući prošli broj *Kompasa* tijekom ljeta i rane jeseni protekle godine, pomislili smo, pomalo umorni od tzv. „novoga normalnog“, da je ono „staro“, a zapravo jedino normalno napokon na obzoru. Ipak, nenormalno je očito odlučilo ostati s nama još neko vrijeme pa se i ovaj *Kompas* „vrti“ oko nekih teških tema. No, mi smo mladi i pogled nam mora biti okrenut budućnosti! Stoga ovim četvrtim (a zapravo petim) brojem vašega i našega lista dominiraju vedrije teme. Zbog svega što nam je obilježilo sadašnjost, temu s naslovnice namjerno smo posvetili budućnosti, iako su nam u središtu studenti koji to više nisu. Iza te kompleksne jednadžbe koja u sadašnjosti povezuje prošlost i budućnost krije se novoosnovana Udruga Alumni Hrvatskog katoličkog sveučilišta koji su odlučili i u budućnosti ostati u zajedništvu sa svojom *alma mater*. Ciljeve, misije i vizije njihove udruge predstavljamo na duplerici i u središnjem intervjuu, uz poziv svim bivšim studentima HKS-a da se već sada uključe u ovaj projekt koji će, sigurni smo, donijeti neke sjajne stvari u budućnosti.

Pitali smo i sadašnje studente kako im je studirati na našem Sveučilištu. Tako bruceši medicine svjedoče kako im prolazi prva godina na našem Medicinskom fakultetu, a i studenti iz dijaspore progovorili su o iskustvima studija na HKS-u. Kao što je već spomenuto, nismo mogli ignorirati teške teme koje nas okružuju pa predstavljamo na koji je način naše Sveučilište pokazalo svoje *Srce za Ukrajinu*, a donosimo i psihološki osvrt na trenutna svjetska događanja s naglaskom na promišljanje o korijenu nasilja. Mir tražimo u pustinji egzotičnoga Omana koji nam približava putopisna reportaža, a uz redovite rubrike donosimo i brojne sadržaje iz kulture i sporta te, kao i uvijek, promičemo uspješne, potičemo kreativnost, nudimo savjete...

Sad je već postalo tradicionalno u *Uvodniku* se pohvaliti i nečim novim. Da ne propadnu običaji, eto nekoliko novina: novih je članova našega redakcijskog tima sve više i dolaze s različitih studija što nas posebno veseli, a *Kompas* se redovito može čitati i *online* na internetskim stranicama Sveučilišta pa i ti prvi koraci digitalizacije raduju. No, imamo dojam da se nalazimo na još jednoj prekretnici jer sve više i više novinara *Kompasa* završava studij i svoj put nastavlja u profesionalnom poslovnom okruženju. Dok im svima, od nultoga pa do ovoga broja, iskreno zahvaljujemo na svemu što su utkali u naš list istodobno pozivamo nove mlade snage željne stjecanja prvih pravih novinarskih iskustava da nam se jave. A kao poticaj može poslužiti baš ovaj *Kompas*. Pred vama je, dakle, broj „posvećen“ akademskoj godini 2021./2022. kroz koju smo, usprkos nedaćama, kročili hrabro, radošno i kreativno. Uživajte!

Uredništvo

ODRŽANE PROMOCIJE PRVOSTUPNIKA I MAGISTARA HKS-a

Uspješno radite i živite svoj životni poziv!

Sveučilišne promocije 67 magistara te 138 prvostupnika Odjela za povijest, psihologiju, sociologiju, sestrinstvo i komunikologiju Hrvatskog katoličkog sveučilišta održane su 1. i 2. travnja u Velikoj dvorani HKS-a.

Obraćajući se i čestitajući okupljenim promoviranim magistrima, rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. sc. Željko Tanjić uz ostalo im je poručio da je odgovorna, zrela, samostalna, kreativna osoba koja zna da znanje traži i pretpostavlja ljudske i moralne kreposti i koja istodobno vjeruje da je Krist izvor svake istine i dobra nasušno potrebna našem narodu, Crkvi i društvu. „Želim da vi budete takvi i pokažete da ste takvi. I da u tome i dalje rastete. Ja vam još jednom od srca čestitam, zahvaljujem vam još jednom što ste odabrali naše Sveučilište i naše odjele za mjesto svojega studija, želim vam sve najbolje, a posebice se radujem s našim nagrađenim studentima koji na najbolji mogući način pokazuju sve ono što ste postigli i sve ono što vas краси. Neka vas Bog poživi i dao Bog da uspješno radite i živite svoj životni poziv!“

Tijekom svečanog akademskog čina dodijeljene su Rektorove pohvalnice za akademsku izvrsnost tijekom diplomskog sveučilišnog studija. Rektorovu pohvalnicu dobili su Darko Novak (Odjel za sestrinstvo), Tereziya Gložinić (Odjel za sestrinstvo), Marija Tomas (Odjel za komunikologiju), Esmeralda Slaviček (Odjel za psihologiju) i Mia Tomić (Odjel za sociologiju). U ime nagrađenih studenata Odjela za sestrinstvo i Odjela za sociologiju sveučilišnoj se zajednici obratio magistar sestrinstva Darko Novak, a u ime nagrađenih studenata Odjela za povijest,

➤ **Odgovorna, zrela, samostalna, kreativna osoba koja zna da znanje traži i pretpostavlja ljudske i moralne kreposti i koja istodobno vjeruje da je Krist izvor svake istine i dobra nasušno je potrebna našem narodu, Crkvi i društvu, poručio je rektor.**

Odjela za komunikologiju i Odjela za psihologiju obratila se magistra psihologije Esmeralda Slaviček.

Drugog dana održane su sveučilišne promocije prvostupnika svih pet studijskih odjela, a Veliku dvoranu ispunili su roditelji i gosti promovena. Sve je prisutne pozdravio rektor Tanjić ne skrivajući sreću i zadovoljstvo što je nakon gotovo dvije godine Velika dvorana HKS-a puna gostiju, osmijeha i ponosnih lica roditelja i bližnjih.

Tijekom svečanog akademskog čina dodijeljene su Rektorove pohvalnice za akademsku izvrsnost tijekom preddiplomskog sveučilišnog studija, a dobili su ih Josip Jurić Šolto (Odjel za povijest), Karlo Ložnjak (Odjel za sestrinstvo), Magdalena Magdić (Odjel za komunikologiju), Lara Fiočić (Odjel za psihologiju) te Ana Posarić (Odjel za sociologiju). U ime nagrađenih studenata Odjela za povijest i Odjela za sestrinstvo sveučilišnoj se zajednici obratio prvostupnik sestrinstva Karlo Ložnjak, a u ime nagrađenih studenata Odjela za komunikologiju, psihologiju i sociologiju obratila se prvostupnica komunikologije Magdalena Magdić. ■ (hks)

Prepoznati potrebe i na njih odgovoriti volontiranjem

Piše: **Martina Dužnović**

Misijska volontera skupine Hrvatskog katoličkog sveučilišta jest organizirati volontere da darujući svoje vrijeme ljudima u potrebi pomognu i iskažu im ljudsku i kršćansku blizinu i potporu“, uvodne su riječi vlč. Marka Čolića, voditelja Volontera skupine u akademskoj godini 2021./2022., o misiji i cilju ove vrijedne grupe studenata.

Nakon pandemijskih prepreka volonteri su u pojačanom sastavu radošno dočekali vrijeme u kojemu mogu nastaviti sa svojim uobičajenim, a i novim aktivnostima.

U protekloj su godini tako organizirali redovite adventske i korizmene akcije prikupljanja prehrambenih i higijenskih potrepština za najugroženije članove društva. Posebno se istaknula adventska akcija *Bor želja* koja je bila namijenjena darivanju djece pod međunarodnom zaštitom koja trenutno borave u Hrvatskoj. Tu je bilo i skupljanje sredstava za pomoć rehabilitacije bivšoj studentici našeg Sveučilišta, kao i prikupljanje hrane i ostalih potrepština za Specijalnu bolnicu za kronične bolesti dječje dobi u Bistri.

Uz ove aktivnosti vlč. Marko istaknuo je i organizaciju izvanredne akcije prikupljanja pomoći (potrepština) za pomoć ljudima u Ukrajini te redovito volontiranje studenata u pučkoj kuhinji franjevac na Svetom Duhu, a od planova za sljedeću godinu izdvojio je nastavak redovitih adventskih i korizmenih karitativnih akcija. Također se planira nastaviti s redovitim volontiranjem u pučkoj kuhinji te oslušivati i prepoznavati trenutne potrebe i na njih odgovoriti volontiranjem.

Aktivnost volontiranja ima osnažujuće djelovanje te pridonosi osobnom razvoju i razvoju zajednice. Promovira i potiče humane vrijednosti, obogaćuje sveučilišnu i društvenu zajednicu te nastoji nesebično dati dio sebe za drugoga.

Stoga je vlč. Marko uputio poruku poziva svima koji se još nisu priklju-

FOTO: Volonteri HKS-a

➤ **Aktivnost volontiranja ima osnažujuće djelovanje te pridonosi osobnom razvoju i razvoju zajednice. Promovira i potiče humane vrijednosti, obogaćuje sveučilišnu i društvenu zajednicu te nastoji nesebično dati dio sebe za drugoga.**

čili ovoj aktivnoj družini: „Volontiranje je lijepa prilika vježbanja ljubavi, vježbanja služenja. Ona nam pomaže živjeti Isusovim načinom života: zahvalni za sve dobro koje nam je Bog po raznim ljudima podario, sada mi, kreativno surađujući s Du-

FOTO: Hrvatsko katoličko sveučilište

hom i drugim ljudima, to isto dobro u ljubavi predajemo za živote drugih.“ HKS-ovci ne čekajte novu akademsku godinu za priključenje ovoj aktivnosti jer nikad nije kasno za dobra djela koja svakim danom svijet čine boljim mjestom za život. ■

KAKO JE STUDIRATI MEDICINU NA HKS-u?

Inovativnost i mentorski pristup

Piše: Magdalena Magdić

U rujnu 2021. započela je nastava na Medicinskom fakultetu Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. Ana Filipan, Marija Gagić i Šimun Petar Praljak dio su prve generacije studenata. Dosadašnje studiranje donijelo im je mnoštvo novih znanja i iskustava, ali bez obzira na sve teške dane složni su da im motivacije za daljnje studiranje ne nedostaje jer osjećaju da vrijednim radom idu prema ostvarenju svojih životnih ciljeva. Ana svoje iskustvo studiranja opisuje kao „intenzivno, naporno i jako zabavno razdoblje. Jako puno fokusiranog, kontinuiranog, ali i timskog rada potrebno je kako bi se savladalo nastavno gradivo“, izdvojila je Ana svoje dojmove o studiranju.

Doc. dr. sc. Elvira Lazić Mosler, prodekanica za nastavu i studente Medicinskog fakulteta HKS-a, naglašava da fakultet posebice odlikuju inovativnost i mentorski pristup. Studente tijekom svih šest godina studija prati pojedini profesor. Tako-

đer, posebna se pozornost posvećuje poučavanju studenata o znanstvenome i istraživačkome radu. „Smatramo kako je studentima od prve godine pa sve do kraja studija potrebna edukacija o znanstvenoj metodologiji kako bismo ih usmjeravali prema istraživanju i pisanju znanstvenih radova uz suradnju s njihovim mentorima. Očekujemo da će svi naši studenti do kraja svoga studija objaviti barem jedan članak u jednome od indeksira-

» **Studente se od prvih dana studija usmjerava prema sagledavanju pojedinog dijela tijela iz puno različitih perspektiva pa se tako buduće liječnice i liječnike usmjerava i prema holističkom pristupu liječenja pacijenata.**

nih časopisa. Neizostavan je to dio obrazovanja i rada zato što se publiciranje boduje i kod traženja posla, prijavljivanju na znanstvene projekte ili stipendije tako da im želimo pomoći da od početka imaju jedan rad ili više njih, a koji će biti plod njihove suradnje s mentorom tijekom studija.“

Već u prvoj godini u nastavne baze

Nastava je organizirana u jutarnjim satima. Predavači cijeli dan, od 9 do 15 sati, provode vrijeme sa studentima na predavanjima, vježbama ili pak seminarima. Nastava se tijekom cijele godine odvija uživo, a studenti su posjetili i prve nastavne baze. „Već tijekom prve godine studija naši su studenti upućeni u naše nastavne baze u KBC ‘Sestre milosrdnice’, KB ‘Sveti Duh’ i Specijalnu bolnicu ‘Agram’ te su počeli stjecati laboratorijsko-kliničko iskustvo“, istaknula je dr. Lazić Mosler.

Cilj je Medicinskoga fakulteta stvoriti timove među predavačima kako bi

se razvijale ideje i međusobna suradnja koja će dodatno potaknuti razvoj nastave u sljedećim akademskim godinama. Temeljne znanosti na početnim godinama studija izazovne su i teške, ali sve je to sastavni dio studija kako bi se moglo pristupiti višim godinama medicine. Tjedan dana prije ispita nema nastave, ali bez svakodnevnog i kontinuiranog učenja u ranijim tjednima ne može se očekivati uspjeh. Također, svakoga dana piše se barem jedan kolokvij kako bi se provjerilo razumijevanje i poznavanje naučenoga.

Nov i drugačiji način studiranja

Ana, Marija i Šimun Petar kao ključne prednosti svoga studija navode manje studijske skupine koje omogućuju bližu suradnju i povezivanje studenata, profesore s mnoštvom kliničkoga iskustva, nastavu u modulima koja donosi nov i drugačiji način studiranja, mentorski pristup, zajednički kampus na kojemu se susreću različiti studenti i ideje te katolički identitet Sveučilišta. Za sve troje najveći su dar kolege koje su upoznali, s kojima uče i prolaze studentske izazove. Kako ističu, profesori su uvijek maksimalno posvećeni nastavi i studentima te im nastoje prenijeti svoja znanja i iskustva. Problemi nastaju kada se izostaje s nastave jer je teško samostalno nadoknaditi propuštena predavanja, vježbe i seminare, ali profesori nastoje svakome pomoći i pronaći vrijeme za dodatne konzultacije.

Šimun Petar pojasnio je da nastava u modulima, koja je specifičnost ovoga studija, omogućuje detaljnije učenje o odnosima pojedinih struktura u ljudskome tijelu, ali i funkcioniranje tijela kao cjeline. „U šest tjedana učili smo ne samo o anatomiji pluća i toraksa već i o fiziologiji pluća, histologiji i biokemijskim procesima što nam olakšava povezivanje i razumijevanje gradiva.“

Dobra priprema za budući rad

Nastavu u modulima Ana i Marija opisuju kao jako dobru pripremu za budući rad jer se studente od prvih dana studija usmjerava prema sagledavanju pojedinog dijela tijela iz puno različitih perspektiva pa se tako bu-

FOTO: Privatna album

➤ **Medicina je poziv koji moraš voljeti, beskrajno voljeti, da bi bio dobar u onome što radiš. Ne zaboravite da možete biti uspješni samo u onome što volite!“, poručuje Marija Gagić.**

duće liječnice i liječnike usmjerava i prema holističkom pristupu liječenja pacijenata.

Prvu generaciju studenata prodekanica Lazić Mosler opisuje kao predivne i zainteresirane mlade ljude koji dodatno motiviraju svoje profesore za pripremu i izvođenje budućih predavanja. „Iznimno me raduje što se naši studenti dobro slažu, među njima vlada dobra energija i mentalitet. Za-

jedno uče i druže se, nema izoliranja. Ambicija uvijek prati studije mediciner jer na njima studiraju odlični studenti. Naši su studenti ambiciozni, ali su istovremeno kolegijalni i socijalno osjetljivi i već sada funkcioniraju kao tim što je za rad u medicini i najvažnije – ne želimo se isticati kao pojedinci, već radimo kao tim koji zajednički pomaže našim pacijentima, ali i svim članovima tima.“

Marija svima koji razmišljaju o upisu Medicinskoga fakulteta HKS-a poručuje: „Ako stvarno volite medicinu i spremni ste žrtvovati dosta svog slobodnog vremena i privatnog života da biste pomogli drugome, jer čekaju vas radni vikendi i blagdani, upišite ju. Medicina je poziv koji moraš voljeti, beskrajno voljeti, da bi bio dobar u onome što radiš. Ne zaboravite da možete biti uspješni samo u onome što volite!“ ■

NOVO VODSTVO STUDENTSKOGA ZBORA HKS-a

„Nastojimo biti maksimalno dostupni“

FOTO: Hrvatsko katoličko sveučilište

Razgovarao: Josip Čunčić

Ove godine (28. veljače) održani su izbori za predstavnike Studentskog zbora Hrvatskog katoličkog sveučilišta. Mjesec dana kasnije (24. ožujka) na konstituirajućoj sjednici Studentskog zbora izabrano je novo vodstvo. Za predsjednika Zbora izabran je Stipe Markota (student treće godine preddiplomskog studija Odjela za povijest); za potpredsjednika Zbora izabran je Josip Jurić Šolto (student prve godine diplomskog studija Odjela za povijest), a za zamjenicu predsjednika Marta Čagalj (studentica treće godine preddiplomskog studija Odjela za sociologiju). Krajem travnja razgovarali smo s predsjednikom Zbora Markotom ne bi li novim studentima, ali i onim „starima“, približio djelovanje Studentskog zbora i objasnio njegovu važnost.

Možeš li nam kratko predstaviti što je to Studentski zbor i zašto je važan?

MARKOTA: Studentski zbor studentsko je izborno predstavničko tijelo čija je svrha zastupati interese studenata i sudjelovati u odlučivanju u tijelima Sveučilišta. Važnost Zbora nalazi se u tome da studenti preko Studentskog zbora sudjeluju u upravljanju Sveučilištem. Također, novčanim sredstvima (su)financiramo studentske aktivnosti, klubove, udruženja, ali i putovanja. To

je, dakle, neovisna udruga koja studentima pomaže u rješavanju problema te u tim situacijama nastupa kao posrednik između studenata i samog Sveučilišta.

Kakva je suradnja Zbora s ostalim studentima na Sveučilištu?

MARKOTA: Od početka našega mandata nastojimo i pokušavamo povećati prisutnost te uputiti naše kolege koji su njihovi predstavnici, čime se Zbor bavi i kako im možemo pomoći. Nastojimo biti maksimalno dostupni našim kolegama studentima. U ovo kratko vrijeme čini mi se da nam je suradnja dobra. Naravno, ima prostora za poboljšanje komunikacije i suradnje sa studentima i to će svaki mjesec biti sve vidljivije. Pripremamo neke aktivnosti kojima namjeravamo poboljšati odnos sa studentima u skoroj budućnosti.

Koje su aktivnosti u kojima je Zbor sudjelovao? Ili neke koje je pokrenuo?

MARKOTA: Prvo bih htio istaknuti da je naše prethodnike zatekla pandemija i nastava na daljinu pa im je bilo iznimno teško organizirati većinu kolektivnih studentskih aktivnosti koje su planirali te ćemo stoga pokušati nadoknaditi propuštene. Međutim, uspjeli su, primjerice, organizirati humanitarnu akciju za unesrećene na putresom pogođenim

područjima. Kako je mandat aktualnog sastava Studentskoga zbora počeo tek prije mjesec dana, teško mi je govoriti o novim aktivnostima. Svakako se redovno sastajemo i izmjenjujemo ideje kako unaprijediti studentski život i uskoro će te promjene i aktivnosti biti vidljive. Trenutno se najviše bavimo studentskim sudjelovanjem u anketama, bilo o kvaliteti nastave ili o izlaznosti na izboru za Studentski zbor. Kada je riječ o prvome, važno je da studenti daju povratnu informaciju Sveučilištu o nedostacima nastave, studija ili nastavnika i, naravno, pohvale rad naših profesora. Međutim, ispostavilo se da je izlaznost na upitnike o kvaliteti nastave niska. U suradnji sa Sveučilištem pokušavamo naći najbolji način kako povećati tu izlaznost, a da u isto vrijeme očuvamo anonimnost i kvalitetu evaluacije. Svima nam je cilj povećati razinu kvalitete studija. Kada je riječ o participaciji na izborima za predstavnike Studentskoga zbora, riječ je o sličnom problemu: niska izlaznost. Ovdje razmišljamo o češćoj komunikaciji s predstavnicima godišta ili o načinu konstituiranja Studentskoga zbora.

Postoje li neki ciljevi koje Zbor nastoji postići – sada ili u (skoroj) budućnosti?

MARKOTA: Osnovni je cilj Studentskoga zbora povećati kvalitetu studentskog života, što pokušavamo postići suradnjom s Upravom Sveučilišta i zasebnim radom. No, kako bi to postigli, moramo se više povezati i upoznati sa studentima nakon dugotrajne nastave na daljinu. Upravo smo to postavili kao važan prvi korak. Naglašavam da smo još na početku mandata, ali već skupljamo različite ideje koje pokušavamo provesti u djelo: od grupnih izleta do pronalaska bilo kakvih problema na koje studenti mogu naići. Mislim da važan dio motivacije aktualnih članova Studentskog zbora proizlazi iz činjenice da smo gotovo dvije godine slušali nastavu na daljinu. Vjerojatno i odatle želja za većim druženjem, njegovanjem studentske zajednice i kohezije i poboljšanja ukupnoga iskustva studiranja. Jedna od važnih zadaća koja nas očekuje i koja nas izrazito veseli jest sudjelovanje u pripremi *Te Deuma*. ■

U najkraćim crtama...

Već tradicionalno, i akademska godina 2021./2022. na HKS-u obilovala je zbivanjima. Kratko spominjemo neka.

Put suverenosti

Ciklus predavanja, tribina i okruglih stolova, kojim je obilježena 30. obljetnica međunarodnog priznanja RH, održan je od siječnja do svibnja, u suorganizaciji Odjela za povijest HKS-a, Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskoga centra Domovinskog rata, Kluba studenata povijesti HKS-a „Homo volans“ i Hrvatske akademske zajednice Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu. ■

Tjedan znanosti

Studenti i profesori HKS-a, njih osamdesetak, zanimljivim su interaktivnim radionicama namijenjenim djeci i mladima sudjelovali na Tjednu znanosti Udruge MUZZA, koji je od 17. do 19. lipnja održan u Zagrebu. ■

Tužna vijest

Tužna vijest da je 25. srpnja iznenada preminuo Filip Pločkinjić, student treće godine preddiplomskoga sveučilišnog studija komunikologije, zavrila je u crno čitavu sveučilišnu zajednicu. „Filipova smrt ostavlja veliku prazninu u životu njegove obitelji, Odjela za komunikologiju i cijele naše sveučilišne zajednice, posebice njegovih kolega i kolegica studenata komunikologije“, stoji uz ostalo u izrazima sućuti koju je uputio rektor Tanjić, na poseban način naglasivši kako se sjećamo Filipove dobrote i studentske zauzetosti. „Filip je završio svoj zemaljski život, ali ljepota njegova života i duha po našoj vjeri ostat će dio naše sveučilišne zajednice“, istaknuo je rektor. ■

FOTO: Hrvatsko katoličko sveučilište

Otvoren radijski multimedijски studio

Studenti HKS-a dobili su u svibnju suvremeno opremljen radijski multimedijски studio i režiju, koji će biti na raspolaganju studentima komunikologije za stjecanje potrebnih znanja i vještina u sklopu nastave i vježbi na predmetima vezanima uz radijsku, televizijsku i internetsku produkciju i novinarstvo, ali i studentima drugih odjela i fakulteta HKS-a.

Dan HKS-a obilježen je 3. lipnja svečanim akademskim činom. Molitvom ga je otvorio veliki kancelar HKS-a kardinal Josip Bozanić, a govore su – uz rektora Tanjića – održali i rektor Sveučilišta u Zagrebu Damir Boras u ime Rektorskoga zbora, te ministar znanosti i obrazovanja Radovan Fuchs. Lectio magistralis „Ivan Pavao II. i Hrvatska: duboko duhovno razumijevanje“ održao je apostolski nuncij u RH mons. Giorgio Lingua. Na kraju svečanosti dodijeljene su Rektorove nagrade studentima i zaposlenicima. Nagrađeni su studenti Sara Jelovčić, Lara Fiolić, Terezija Gložinić, Darko Novak i Magdalena Magdić, te nastavnici i djelatnici izv. prof. dr. sc. Jasna Ćurković Nimac, prof. dr. sc. Livia Puljak, doc. dr. sc. Anto Mikić, Vesna Mijoč, Ana Kožul i Nikolina Kanić. ■

Ljetna škola Practicing Resilience. Preparing for Recovery (Vježbanje otpornosti. Priprema za oporavak) održana je od 27. lipnja do 8. srpnja u Dubrovniku. Okupila je pedesetak sudionika, studente s europskih katoličkih sveučilišta iz Ukrajine, Poljske, Gruzije, Slovačke i Hrvatske i profesore iz Europe i Amerike. ■

„Um i njegove priče“, stručni je skup koji su u sklopu Dana Odjela za psihologiju, od 11. do 13. svibnja, organizirali studenti Odjela za psihologiju HKS-a. ■

Te Deum akademske zajednice HKS-a održan je nakon dvije pandemijske godine 14. lipnja u crkvi sv. Antuna Padovanskog. Misu zahvalnicu predvodio je sveučilišni kapelan vlč. Marko Čolić od kojega se HKS tom prigodom i oprostio jer svoj put nastavlja u Rimu na poslijediplomskom studiju. Nakon mise uslijedilo je tradicionalno zajedničko druženje uz roštilj. ■

„Laudato si'! Dijalogom do cjelovite ekologije“, novi je program cjeloživotnog učenja održan prvi put od siječnja do travnja na HKS-u s ciljem usvajanja i proširivanja znanja socijalnog nauka Crkve koje se odnose na očuvanje prirode i okoliša. ■

POKRETAČI UDRUGE ALUMNI HRVATSKOG KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA

Priča koja spaja sve generacije studenata HKS-a

Razgovarao: Domagoj Puljizović
• FOTO: Bernarda Anja Buden

S mladim i vrijednim pokretačima Udruge Alumni Hrvatskoga katoličkoga sveučilišta (HKS) koji taj projekt pripremaju od srpnja 2020. – prvom predsjednicom Udruge, magistrinom psihologije Anom Šeremet, potpredsjednicom Udruge, magistrinom sociologije Nikom Đuho, tajnikom Udruge, magistrinom povijesti Filipom Hrenom te članicama Upravnoga odbora Udruge, magistrinom sociologije Mateom Škomrlj i magistrinom komunikologije Mateom Vidulić razgovarali smo o planovima novoosnovane Udruge, iskustvima zapošljavanja nekadašnjih

studentica i studenata Sveučilišta, vrijednosti sveučilišne diplome na tržištu rada kao i o važnosti njegovanja trajnoga sveučilišnoga zajedništva te prilikama za profesionalno umrežavanje članica i članova Udruge, kako interno tako i eksterno, s ostalim visokoškolskim zajednicama alumna.

Zašto uopće studirati na HKS-u? Je li vrijedilo?

Matea Vidulić: Sretna sam što sam diplomirala komunikologiju na HKS-u jer to je mlado i moderno Sveučilište koje svojim studenticama i studentima nudi dobar omjer teorijske nastave i praktičnih iskustava. Mislim kako smo u Hrvatskoj u tome

području najaktualniji jer imamo najviše prakse.

Naši studenti već na preddiplomskome studiju sudjeluju u televizijskim i radijskim aktivnostima. Na diplomskoj razini odlaze na konkretne prakse u medijske kuće. Što se tiče znanstvenoga usavršavanja, svi naši nastavnici trude se pratiti trendove u komunikologiji. Potiče se timski rad, a studentice i studenti HKS-a posebno ističu povezanost studenata i nastavnika. Mislim da je najvažnije da budući novinar ili PR stručnjak nauči raditi u timu, a to može ovdje naučiti.

Nika Đuho: Diplomiravši sociologiju na HKS-u, nisam pogriješila jer sociologija je fluidna znanost i prati su-

Matea Škomrlj

Ana Šeremet

Matea Vidulić

vremene društvene trendove. Najveća vrijednost studija sociologije na HKS-u jest njegovanje interdisciplinarnoga pristupa – umreženost sa psihologijom, demografijom, političkim znanostima i drugim znanostima i područjima. To daje posebnu vrijednost na tržištu rada. Upravo u kontaktu s poslodavcima holistički pristup različitim temama i izazovima ističe naše studentice i studente u odnosu na ostale.

Ana Šeremet: Jedna od prednosti studija psihologije na HKS-u jest čak 30 dana stručne prakse na petoj godini studija. Mnogo je znanstvenih projekata, a naši nastavnici potiču studente kao mlade istraživače da se u njih uključe. Imamo jedan od najboljih laboratorija za psihološka istraživanja. Tijekom studija psihologije na HKS-u razvijaju se nastavničke i pedagoške kompetencije.

Filip Hren: Upisao sam povijest na HKS-u 2011. Prednost studiranja na HKS-u jest usko povezana sveučilišna zajednica, dobra suradnja sa stručnim službama i Upravom Sveučilišta kao i opremanje budućih povjesničara suvremenim profesionalnim i znanstvenim vještinama. Studirajući sam naučio kako pristupiti informacijama, potom prikupljati i analizirati podatke, kritički o njima promišljati, a naučio sam i uspješno organizirati dnevne zadatke, dakle razvio sam radne navike. Povjesničar s HKS-a ima priliku postati sjajan komunikator, predstaviti sebe i svoja postignuća, a smatram kako je to ono što poslodavci prepoznaju i cijene.

Zbog interdisciplinarnosti, HKS je dobar izbor

Vrijedi li sveučilišna diploma na suvremenom tržištu rada? Što nakon studija?

Nika Đuho: U današnjem društvu imamo hiperinflaciju fakulteta i diplo-

Nika Đuho

Filip Hren

» **Zajedništvo je uvijek važno graditi. Kroz Udrugu Alumni HKS-a možemo dobiti veću i potpuniju perspektivu o tome gdje su studenti HKS-a danas...**

ma. Nije dovoljno samo imati diplomu, već je potrebno pokazati sve ono što si radio izvan studija. Zato je važno sudjelovati u izvannastavnim aktivnostima, znanstvenim projektima, volontirati, pokazati inicijativu i proaktivnost koju mladi svakako imaju.

Matea Vidulić: Mislim kako se pojam studija danas mijenja. Studirati danas više ne znači da ćeš raditi isključivo ono što je tvoja specijalnost. Trend je takav da se mijenjaju radna mjesta, da probaš nešto novo i drukčije i da zapravo tebe studij oblikuje, a ne da ti daje gotove alate, već da te uči misliti i prilagođavati se društvenim prilikama.

Matea Škomrlj: Da, ja mislim da je Hrvatsko katoličko sveučilište u tom kontekstu dobar izbor za sadašnje učenike i buduće studente jer pruža jedan cjelovit razvoj osobe. Upravo zbog njegovanja interdisciplinarnosti na HKS-u naši se studenti mogu pronaći u različitim područjima i realizirati sebe kao uspješne osobe.

Zaposleni u različitim područjima

Kakva su iskustva kolegica i kolega koji su studirali na HKS-u što se tiče zapošljavanja?

Nika Đuho: Sve kolegice i kolege iz moje generacije zaposleni su u različitim područjima – u marketingu, u ministarstvima, na fakultetima, a neki su krenuli i u poduzetništvo. Naši sociolozi rade u Ministarstvu hrvatskih branitelja, Ministarstvu regionalnog razvoja i fondova Europske unije, u Peekatoru, agenciji za analizu tržišta, agenciji MediaNet za analizu medijskoga sadržaja, tržišna i medijska istraživanja, a ima ih i na Hrvatskoj radio-televiziji na kojoj surađuju s kolegicama i kolegama komunikolozima.

Ana Šeremet: Što se moje generacije tiče, gotovo sve su moje kolegice i kolege zaposleni, najviše njih radi u školama ili u odjelima ljudskih potencijala. Premda smo prva generacija diplomiranih psihologa s HKS-a, povratne informacije poslodavaca jako su pozitivne.

Matea Škomrlj: Poznajem sociologe koji rade u sjajnim tvrtkama u odjelima ljudskih resursa. Koliko znam, voditelji ljudskih resursa bili su intrigirani kvalitetom sociologa s HKS-a na tim radnim mjestima. Također, zaposleni su u distribucijskome sektoru, primjerice, u tvrtki Orbico.

Filip Hren: Osim kao znanstvenici naši diplomirani povjesničari rade kao profesori u školi i na sveučilištu, ali zbog njihovih kompetencija poslodavci ih prepoznaju i u IT sektoru ili se pak bave projektnim menadžmentom.

Društveno umrežavanje

Zašto je važno graditi zajedništvo bivših studenata?

Matea Škomrlj: Radi društvenoga umrežavanja. Socijalni je kapital najvažniji izvor kapitala za svaku osobu jer to omogućava susret stručnjaka iz različitih područja, kompanija i institucija što im otvara mogućnost da razmijene mišljenja, kontakte i ideje kako bi potencijalno ostvarili veće projekte.

Ana Šeremet: Zajedništvo je uvijek važno graditi. Kroz Udrugu Alumni HKS-a možemo dobiti veću i potpuniju perspektivu o tome gdje su studenti HKS-a danas, gdje rade. Mrežna stranica Udruge zato je spremna. Svaki bivši student HKS-a koji se učlani u Udrugu moći će unijeti svoje osobne podatke, podatke o mje-

▶▶ **Potrudit ćemo se ponuditi svima učlanjenima radionice koje će im pomoći da razvijaju vještine koje su im potrebne na tržištu rada...**

stu zaposlenja koje želi podijeliti s ostalim članovima Udruge i to će biti dostupno vodstvu Udruge na temelju čega ćemo precizno moći izradivati statistike i izvlačiti dostupne podatke odnosno dobiti točne povratne informacije o broju zaposlenih i radnome iskustvu učlanjenih studentica i studenata.

Nika Đuho: Tako se konceptu socijalnog kapitala pridružuje koncept socijalne inovacije. Tu je više pravaca djelovanja – utjecaj alumna na HKS, bivših studenata na sadašnje studente, međusoban utjecaj alumna u smislu suradnje kao i utjecaj alumna na društvo u smislu aktivacije tržišta rada, ponude novih radnih mjesta.

Otvoreni za sve suradnje

Je li Udruga Alumni HKS-a povezana s udrugama alumna izvan Sveučilišta?

Filip Hren: Još u prosincu 2021. s kolegicom Vidulić odazvao sam se pozivu Saveza društava bivših stude-

nata Sveučilišta u Zagrebu (ALUMNI UNIZG) na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu (FKIT) na kojemu su tamošnji gosti s nama podijelili priču o počecima i razvoju aktivnosti alumna na UNIZG-u te iznijeli uspješne priče alumna FKIT-a. Bilo je to korisno i zanimljivo iskustvo.

Matea Vidulić: Lijepo surađujemo s alumnama UNIZG-a. Oni su otvoreni za savjete i pomoć. Inspirativno je vidjeti ljude u mirovini, a koji su ponudili radna mjesta mlađim kolegama u znanosti ili u praktičnom smislu.

Nika Đuho: Otvoreni smo za sve suradnje i pozdravljamo svaku inicijativu umrežavanja s ostalim udrugama alumna. Otvoreni smo i za pisanje projekata EU-a. Na tome će nam putu trebati partneri. Osim pojedinih institucija to su, naravno, i druge udruge alumna kako bi učinili nešto konkretno.

Što Udruga Alumni HKS-a planira ponuditi svojim članovima?

Ana Šeremet: U sljedećoj smo godini sebi zadali cilj postaviti Udrugu „na noge“. Planiramo okupiti sve zainteresirane bivše studentice i studente HKS-a na internom događaju *Alumni za alumne* na kojemu bismo razmijenili iskustva i vidjeli gdje su prve generacije diplomiranih HKS-ovaca i tko su oni danas. Nadalje, planiramo organizirati prezentacije uspješnih priča naših alumna za sadašnje studentice i studente HKS-a, neformalna sportska druženja i slično. Svi koji se učlane za 50 kuna na godišnjoj razini dobit će dar iznenađenja za učlanjenje, personaliziranu člansku iskaznicu, a moći će koristiti i pretraživati aplikaciju s članovima Udruge kako bi se još uspješnije međusobno povezali. Isto tako, oni koji žele pomoći razvoju Udruge Alumni HKS-a moći će donirati novčana sredstva na žiroračun Udruge, a zainteresirani će nam se moći javiti i preko društvenih mreža – Facebooka i Instagrama.

Nika Đuho: Potrudit ćemo se ponuditi svima učlanjenima radionice koje će im pomoći da razvijaju vještine koje su im potrebne na tržištu rada. Moja je želja da alumni pričaju svoje priče i da kroz te primjere vidimo da se ne moramo zaposliti u javnom sektoru, da ne moramo imati poslove na neodređeno, već da izazove prepoznamo kao prilike. Ako to uspijemo, mislim da smo tada ispunili svoju misiju. ■

ČITATELJSKI KLUB ODJELA ZA KOMUNIKOLOGIJU HKS-a

Ljepota je knjige u tome da svakome govori nešto drugo

Piše: Ana Krišić

Pandemija izazvana bolešću COVID-19 možda je usporila i uspavala brojne studente, ali ne i prošlogodišnje bruce komunikologije. Pod budnim vodstvom asistentice Matee Vidulić osnovali su Čitateljski klub Odjela za komunikologiju. Klub za sada okuplja 20-ak studenata komunikologije prve i druge godine preddiplomskog studija.

Bivša studentica, a trenutna asistentica na Odjelu za komunikologiju HKS-a, Matea Vidulić na ideju o osnivanju kluba došla je nakon razgovora s dr. sc. Dominikom-Bornom Čepulićem koji je kao voditelj godišta slične susrete organizirao sa svojim studentima na studiju psihologije. „Tijekom nastave pitala sam studente bi li im se takvo nešto svidjelo i, iako nisam očekivala pretjeran interes i odaziv, prijavilo se 15-ak studentica“, kazala je Vidulić.

Prostor za zajedničko promišljanje

Do sada su čitali zbirku poezije, dramski tekst, katalog likovne izložbe, ali i zbirke kratkih priča i romane. Čitaju dvije knjige u semestru i onda o njima raspravljaju. Kao klub sudjelovali su na okruglom stolu o Vladi Gotovcu, na radionici iskustva čitanja dramskog teksta kod profesorice Sanje Nikčević, na Danu Odjela za komunikologiju te na promociji knjige „Kuda ide ovaj svijet?“ Đurđice Čavrak Hofer, koju studenti od milja zovu „teta s porte“. Neki od naslova o kojima diskutiraju su: „Propuh, papuče i punica“ Codyja McClaina Browna, zbirka poe-

zije Hrvoja Marka Peruzovića „Neko- ga moramo voljeti“ te dramski tekst Rajmunda Kuparea „Porodjenje“.

Oslanjajući se na novopečeno iskustvo, na skupu „Čitatelj i čitanje u digitalno doba“, koji je organizirao Odjel za komunikologiju, Vidulić je predstavila svoj rad „Čitateljski klub kao prostor osnaživanja studentske interkulturalne kompetencije“. U radu je naglasila da „čitateljski klubovi na visokim učilištima mogu postati prostor u kojemu studenti zajedno promišljaju i raspravljaju o komunikacijskim vještinama te ih usvajaju, ali i osnažuju vlastitu interkulturalnu kompetenciju za možebitne poslove i životne situacije“.

Divna prilika za povezivanje

Svoje dojmove podijelile su s nama i članice kluba. Tako Elena Pušeljić smatra da je članstvo u klubu divna prilika za povezivanje: „Iako se većina nas poznaje, jer smo uglavnom s naše godine, nekako smo jedna drugu koje više upoznati na nekoj no-

voj razini. Osim toga asistentica Matea uglavnom predlaže knjige koje nikada ne bi same pogledale u knjižnici i posudile ih samoinicijativno, a kada ih pročitamo, svojevoljno ih preporučamo drugima. Svakako jedan od boljih načina da upoznaš sebe, upoznaš druge, a i zajedno produbljujete znanje, elokventnost i u svakom smislu proširujete vidike jer nema boljeg načina za to nego preko knjige.“

Doris Božičević istaknula je što se njoj najviše sviđa: „Dijelimo iskustva i razgovaramo o tome kako smo doživjele književno djelo. Zanimljivo je vidjeti kako neke stvari u djelu doživljavamo na isti način, a neke na potpuno drukčiji i na taj način obogaćujemo jedna drugu. Nekada diskusijom o djelu dođemo na temu svojih doživljenih iskustava i to je način na koji se međusobno upoznajemo nakon turbulentne online prve godine studija.“

Pravo osvježenje

Ariela Matić naglasila je kako joj je klub došao kao pravo osvježenje na Sveučilištu jer je očekivala da će čitati stručnu literaturu, ali zapravo obrađuju zanimljiva djela za kojima sama ne bi nikada posegnula. „Kroz sastanke i radionice otkrila sam da mi zapravo nije problem čitati drame i pjesme i da uživam u tome. Osim toga, konstantno nam se pružaju mogućnosti za sudjelovanje u životu Sveučilišta, npr. na Danu Odjela za komunikologiju ili promocijama knjiga koje se kod nas održavaju. Sastanci izgledaju kao opuštena kava na kojoj komentiramo različita djela i dobro je što se ne sviđi uvijek svima djelo koje čitamo, ali zato možemo još bolje raspravljati i uživati se“, kazala je.

Vidulić je poručila da joj je cilj potaknuti studente na čitanje, ali i na promišljanje te artikuliranje misli o pročitanom. „Nerijetko me oduševavaju svojim ‘čitanjem’ pojedinih teksta. U tome je ljepota knjige, svakome govori nešto drugo, ovisno o onome što nosi u sebi. Gradi ti i obogaćivati taj svijet u sebi pročitanim, to bi bila naša misija“, zaključila je Vidulić. ■

Nina Kovač

➤ Iako se u posljednje vrijeme govori samo o negativnom trendu iseljavanja iz Hrvatske, naši studenti pokazuju da ima onih koji se žele vratiti i stvarati život ovdje jer Hrvatska, kako oni vide, nudi mnoštvo mogućnosti i perspektivan život.

Andrea Petrović

KVOTE ZA HRVATE IZVAN RH

Dok jedni odlaze, drugi se vraćaju

Piše: Magdalena Bilkić

O pćepoznato je da Hrvatska ima veliku dijasporu raširenu po svijetu. Kako bi potaknuli znanstveni rad, ali i povratak iseljenika u zemlju predaka, Hrvatsko katoličko sveučilište od 2019. omogućilo je upisne kvote za pripadnike hrvatske nacionalne manjine i hrvatskog iseljeničtva na studijskim programima preddiplomske i diplomske razine. Trend povratka u Hrvatsku sve je popularniji među mlađom generacijom, a zahvaljujući osiguranoj kvoti, sve ih se više odlučuje za Zagreb i naše Sveučilište.

Nina Kovač rođena je u Subotici u Vojvodini u Republici Srbiji i studentica je komunikologije. U Zagreb je došla, kaže, zbog mnoštva mogućnosti koje grad nudi. „Kada sam se odlučila odseliti iz Subotice, rekla sam da ću to uraditi na najbolji mogući način i da ću izabrati grad za koji se vrijedi odseliti. Mislim da

sam u tome uspjela. Iznenadila me je gradska ljubaznost, osmjesi ljudi i prijatnost. To nisam očekivala od jednog glavnog grada“, istaknula je Nina. Iz Subotice u glavni grad došao je i student psihologije Augustin Žigmanov koji je u rodnom mjestu pohađao školu na hrvatskom jeziku pa mu je dolazak na studij u Hrvatsku bio logičan sljedeći korak. „Psihologija me oduvijek zanimala. Budući da HKS ima malo drugačiji program od drugih, činilo mi se kao najbolja opcija. Uz to, očekivao sam i da ću dobiti i dubinu što se tiče teološke strane“, kazao je Augustin.

„Manja smo zajednica i to me privuklo na prvu“

Program studija psihologije i koncept Sveučilišta bio je presudan i da Andrea Petrović iz crnogorskog Tivta (Boka kotorska) upiše HKS. „Nikad

me nije baš privlačila ideja velikog Sveučilišta, više volim kad je intimnije, kad se na nas gleda kao na ljude, a ne kao na nekakav broj. Manja smo zajednica i to me privuklo na prvu. Uspoređivala sam studijske programe i činilo mi se da će mi ovdje najviše odgovarati“, naglasila je Andrea. Studentica sestrinstva Nancy Loco rođena je u Münchenu u Njemačkoj, a odrasla u Foggiji u Italiji. Za Sveučilište i mogućnost upisa slučajno je čula: „Nisam bila baš sigurna jer nisam znala ni riječi hrvatskog i to me je brinulo, ali sam se prijavila. Jedna je od mojih najvećih želja da diplomiram i postanem medicinska sestra te pomazem drugima, posebno trudnicama i djeci. Katoličko sveučilište dalo mi je ovu priliku i uvijek ću biti zahvalna. A osim toga, naučila sam hrvatski što mi je od malih nogu bila velika želja.“

Naši studenti brzo su se priviknuli

Odlazak iz rodnog mjesta nikada nije lagan, posebno kada se radi o odlasku u drugu državu. No, naši studenti brzo su se priviknuli na Zagreb, iako postoje razlike u odnosu na njihove gradove, a posebno ističu veličinu grada i mogućnosti koje on nudi. „Subotica je puno manji grad, s puno manje stanovnika, sve je bližu i svugdje možeš pješice. Nije ni Zagreb pretjerano velik, studentski domovi smješteni su u dijelovima grada u kojima je sve bližu i pristupačno. Najveća je prednost Zagreba to što se svi mogu pronaći u nečemu. Osim što se možeš akademski uzdizati, možeš se baviti kulturnim stvarima, poput očuvanja tradicije plesom“, naglasio je Augustin. S tim se slaže i Andrea: „Grad u kojem živim jako je mali, svi se poznajemo i tamo nisam imala priliku upisati nešto što me zanima. Očekivala sam nešto drugačije i različito. Tako je i ispaolo. Drugačija okolina i ljudi za mene je najveća razlika jer Zagreb smatram brzim i aktivnim gradom.“

FOTO: Privatni album

Nancy Loco

FOTO: Privatni album

Augustin Žigmanov

Osim u gradu naši studenti razlike osjete i u obrazovnom sustavu kroz koji su prošli u odnosu na studente iz Hrvatske. „Iako izgleda da je dosta slično, kad se uđe u detalje, nije tako. Posebno što se tiče jezika. Svi se mi razumijemo, ali gramatika i književni jezik drugačiji su. I stvari koje smo učili u školi razlikuju se, ali ja sam se snašla i nisam imala nekih prevelikih problema“, kazala je Andrea. Nancy je napomenula da oni nisu imali srednju školu koja bi ih pripremila za studij medicine ili sestrinstva: „Mislim da su učenici koji završe tu školu puno bolje pripremljeni za rad u bolnici i studij od onih koji izlaze iz gimnazije.“ Nancy je naglasila i da vidi velike kulturološke razlike između Hrvata i Talijana: „Hrvati su mi humanitarni, susretljivi i ljubazni, ali ne baš društveni i otvoreni prema ljudima iz drugog mjesta i kulture. Mi u Italiji puno smo topliji. S kolegama razgovaram, pomažemo jedni drugima, ali bilo mi je jako teško formirati grupu prijatelja. No, religija je puno jača i prisutnija nego u Italiji, pogotovo među mladima, i to mi se jako sviđalo.“ Za razliku od Nancy dvojac iz Subotice ne vidi kulturološke razlike s kolegama i ljudima iz Hrvatske. „Tu se osjećam kao kod kuće. Mislim da sam u Zagre-

» Hrvatsko katoličko sveučilište od 2019. omogućilo je upisne kvote za pripadnike hrvatske nacionalne manjine i hrvatskog iseljeničtva na studijskim programima preddiplomske i diplomske razine.

bu za ovo kratko vrijeme stvorila divna prijateljstva koja će ostati za cijeli život“, istaknula je Nina.

Ima onih koji se žele vratiti i stvarati život ovdje

Što se tiče planova za budućnost, sve četvero imaju različite perspektive. Nancy i Andrea slažu se u tome da Hrvatska nudi veću mogućnost za poslužavanje i da će ona postati njihov novi dom. Iako se u početku mislila preseliti u mamin rodni Osijek, Nancy sada ima druge planove: „Mislim da bi bilo bolje otići u Istru, do Pule ili bliže Italiji, u Umag. Tamo ne go-

vorimo samo hrvatskim, nego i talijanskim i sve bi bilo lakše. Nikad se ne bih vratila u Italiju. Lijepo je otići na odmor i na dobru hranu, ali ništa više.“ Andrea bi ipak opet izabrala Zagreb: „Čim sam se odlučila za Zagreb, to mi je bilo u glavi – da, želim ostati tu. Posebno sada kad sam vidjela kako sve funkcionira. Mislim da u sredini iz koje dolazim nemam baš prostora za napredovanje kao što imam ovdje i sviđa mi se živjeti ovdje.“

Nina još nema planove za budućnost i ne brine se previše. „Nisam mnogo razmišljala o budućnosti, prepuštam se volji Božjoj i sigurna sam da On ima najbolji mogući plan za mene gdje god bila“, naglasila je Nina. Augustin se pak nakon studija planira vratiti u rodnu Suboticu. „Želim se vratiti kući jer želim biti dio zajednice u kojoj sam odrastao, gdje sam rođen i svojim akademskim zalaganjem, učenjem na faksu i znanjem pridonijeti toj zajednici.“

Iako se u posljednje vrijeme govori samo o negativnom trendu iseljavanja iz Hrvatske, naši studenti pokazuju da ima onih koji se žele vratiti i stvarati život ovdje jer Hrvatska, kako oni vide, nudi mnoštvo mogućnosti i perspektivan život. Nadajmo se da će trend povratka sve više rasti. ■

Tišina koja se može doživjeti samo u pustinji

Između nas i odredišta na jugoistočnoj obali Arapskoga poluotoka u jugozapadnoj Aziji nalazila se udaljenost od nemalih 4523 kilometra.

(Puto)piše i fotografira: Lara Fiolić

Nedjelja je, druga polovica ve-
ljače. Dan i doba godine ni po
čemu posebni. Nema velikih
blagdana ni godišnjih odmora. Me-
đutim, za mene je ovo jedno od naj-
posebnijih razdoblja u godini jer to je
vrijeme kada napokon mogu putova-
ti. Neograničena studentskim obave-
zama, skupim avionskim kartama i
gužvama koje nosi „srce“ sezone ve-
ljača predstavlja idealnu priliku za
daleka putovanja. Ove nedjelje odre-
dište je bio Muscat, glavni grad Sulta-
nata Omana. Između nas i odredišta
na jugoistočnoj obali Arapskoga po-
luotoka u jugozapadnoj Aziji nalazi-
la se udaljenost od nemalih 4523 ki-

lometra. Srećom, živimo u doba kada
nam tisuće kilometara ne znače mno-
go, stoga, iako smo nedjelju započeli
buđenjem u Zagrebu, završili smo je
slijetanjem na glavnom međunarod-
nom aerodromu u Muscatu. Najbolje
su one destinacije kod kojih osjetite
promjenu odredišta samim izlaskom
iz aviona. Nakon zagrebačkih tempe-
ratura, koje su tjednima bile tek nešto
poviše ništice, zakoračili smo u zrak
čija je temperatura u to doba godine
ugodnih 25 stupnjeva. Aerodromi su
zaista doživljaj za sebe jer svaki pred-
stavlja uvertiru u destinaciju na koju
ste došli. Osim što smo se još na aero-
dromu upoznali s mnoštvom detalja
i bogatih uzoraka, upoznali smo se i
sa specifičnim omanskim načinom ži-

vota. Naime, ljudima se ovdje nigdje
ne žuri. Svoj posao rade dobro, sporo
i temeljito pa smo tako uz mnogo na-
smiješenih lica proveli nekoliko sati
čekajući pregled viza i putovnica. Iako
se nama, kojima je efikasnost primar-
ni cilj rada, ovakav mentalitet može
činiti pomalo neprihvatljivim do mje-
re da im sami želimo pomoći da ko-
načno očitaju putovnice, upravo je taj
mentalitet ono što je ovu zemlju uči-
nilo posebnom, a naš odmor još više
opuštajućim.

Miris tamjana i žamor mnoštva

Prvi dan u Omanu započeli smo od-
laskom u središte Muscata, grada
smještenog na obali Indijskoga ocea-
na. Grad, sam po sebi, ne pripada ti-
pičnim arapskim gradovima poput
Marakeša, Dohe ili Kaira, barem ne
prema mom shvaćanju. Nije ni vele-
ban ni izrazito tradicionalan, već je po

svemu nekako umjeren. Obilježavaju ga manje obiteljske kuće prepune ornamentata i bijelo-plavih prikaza na vanjskim zidovima. Uz obalu nalaze se lokalni kafići i restorani koji gledaju na glavnu luku dok se u srcu grada nalazi tržnica Mutrah Souq. Ova tržnica, ili bolje rečeno kompleks ulica, još se naziva i Al Dhalam Souq, što u prijevodu znači 'mračna ulica', a predstavlja jednu od najstarijih tržnica u Omanu, staru više od 200 godina. Možda se čini kako 200 godina nije tako mnogo, međutim veliki broj građevina i ulica u Omanu nije postojao do prije pedesetak godina kada je na vlast došao Qaboos bin Said al Said koji je demokratizirao i modernizirao čitavu zemlju.

Čim smo zakoračili u Mutrah Souq, preplavio nas je miris tamjana i žamor mnoštva prodavača koji privlače turiste uzvikujući svoje najbolje cijene. Gdje god smo se okrenuli, sve je bilo prekriveno pamučnim i svilenim šalovima te staklenim šarenim lampionima. Prolazak kroz ovu tržnicu, kao i svaku drugu u arapskom svijetu, pravi je izazov. Ne znate biste li gledali sve što vam nude i razmišljali što biste od stotina proizvoda izabrali ili je li vam bolje samo gledati u pod i što brže proruriti kroz ulicu

kako biste izbjegli sve one koji vam silom žele prodati sve što ne želite kupiti. Mi smo, kao i obično, izabrali prvu opciju i prepustili se kaosu i dražima kupnje u arapskom svijetu.

Prizor je jednostavno neopisiv

Dan smo završili, a ujedno i započeli sljedeći, posjetom Velikoj džamiji Sultana Qaboosa. Posjet istoj lokaciji dva dana zaredom vjerojatno se čini malo neobičnim. Naime, Oman smo posjetili kako privatno tako i poslovno s namjerom stvaranja fotografija i videozapisa u sklopu društvenih mreža koje su nam iz hobija prerasle u mali posao. Kako već i sami znate, zalasci i izlasci sunca osnova su svake dobre fotografije, a ova džamija toliko toga nudi da je snimanje prešlo i u drugi dan. Džamiju okružuju savršeno uređeni travnjaci i vrtovi koji zajedno s

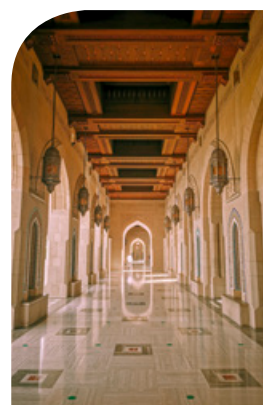
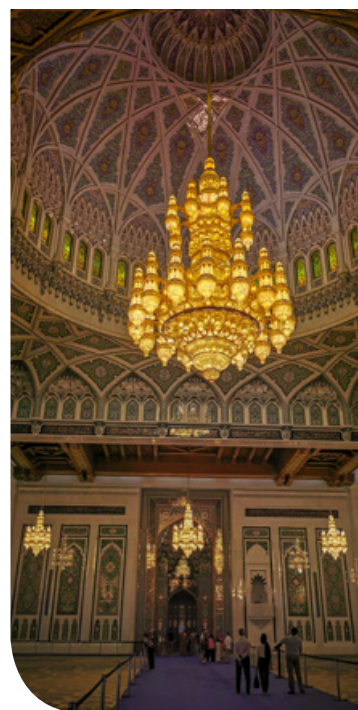
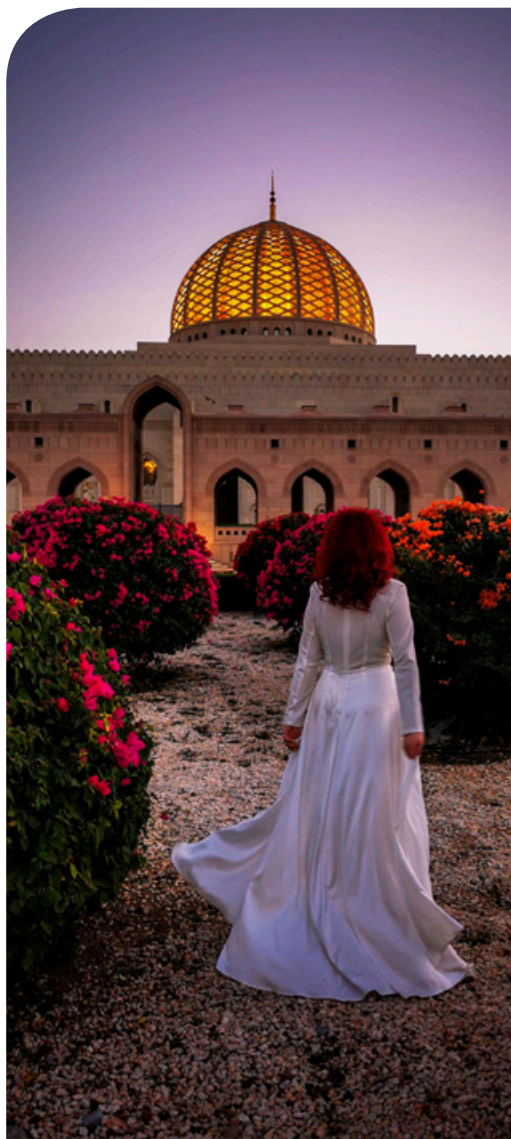
predivnom arhitekturom i ambijentalnom rasvjetom čine prizor iz bajke. Unutrašnjost džamije jednako je spektakularna, a uključuje mnoštvo detalja, unutrašnje vrtove i prostore za molitvu. Donedavno je ova džamija imala najveći tepih i najveći luster na svijetu s čak 600 000 kristala.

Jedan od najposebnijih trenutaka koji je obilježio vrijeme provedeno u Muscatu svakako je bio posjet Kraljevskoj operi, jedinom takvom umjetničkom središtu u Omanu. Prizor je jednostavno neopisiv. Pogled na zgradu opere stvara dojam kao da postoji jezero ispred nje, međutim kada se približite, shvatite da je to odraz na kamenu koji je toliko čist da se čini kao da je voda. Zgrada je omeđena lukovima i prolazima koji stvaraju ambijent palače. Vjerujem da se većina može složiti kako nema većeg užitka od ispijanja kave na savršenoj poziciji s pogledom na čarobne atrakcije. Možete, dakle, za-

misлити kolika je bila moja sreća kada sam primijetila da postoji upravo takav restoran kraj zgrade opere. Tako smo dan završili ispunjenih duša – zalaskom sunca s pogledom na vrhunac ostvarenja arapske arhitekture, uz miris kave i kolača, u društvu autohtonih stanovnika.

U srcu pustinje Wahabi kao kod kuće

Najbolji dio putovanja tek dolazi. Nakon što smo prije nekoliko godina posjetili Saharu, shvatili smo da bismo previše propustili kada ne bismo proveli nekoliko dana u pustinji Wahabi. Međutim, da bismo krenuli, prvo smo morali odlučiti kako ćemo uopće doći do pustinje. Iako su ceste u Omanu neusporedive s hrvatskima jer su nekoliko puta šire, u potpunosti nove i označene, naši kampovi smješteni su nekoliko kilometara unutar pustinje

➤ Noć je bila nevjerojatna, obasuta tisućama zvijezda i prožeta tišinom koju se može doživjeti samo u pustinji.

u kojoj nema prometnica. Dvoumili smo se između unajmljivanja automobila koji bi nam dao slobodu da stanemo gdje god želimo i iskusimo vožnju pustinjom te između unajmljivanja privatnog vozača koji bi nam dao sigurnost da ćemo doći do odredišta. Nesvojstveno nama odlučili smo se za sigurniju opciju i na kraju bili zahvalni na odluci jer je čak i naš vozač proveo nekoliko sati pokušavajući kroz pustinju doći do kampa. Kada smo došli, osjećali smo se kao da smo u drugom svijetu. Vruć pustinjski zrak te bezbroj deva i koza postali su naša svakodnevnica sljedeća tri dana.

Ovdje smo bili jedini turisti te smo cijeli kamp dijelili samo s dva ugotitelja koja su učinila da se osjećamo kao kod kuće. Nakon što smo se smjestili i odradili dio snimanja, imali smo nešto slobodnog vremena provedenog u čitanju i upijanju toplog pustinjskog zraka. Dan smo završili uz logorsku vatru uživajući u lokalnoj, prilično ljutoj, ali ukusnoj hrani koju su pred nama pripremali domaćini. Noć je bila nevjerojatna, obasuta tisućama zvijezda i prožeta tišinom koju se može doživjeti samo u pustinji.

Sljedećeg dana uputili smo se u drugi kamp, smješten desetak kilometara dublje u srcu pustinje. Put do kampa bio je nevjerojatan. Promatrajući kako naš vozač manevrira po nepreglednim dinama, i to bez ikakvih pomoćnih tragova, uz pokoje deve i samotna stabla, zaista sam razumjela ideju da kultura oblikuje naše sposobnosti percipiranja prostora jer ja bih se izgubila nakon prve dine. Ovdje u srcu divljine sve što nas je okruživalo bio je nepregledni pijesak bez i jedne ljudske duše u radijusu od nekoliko kilometara i tragovima mobilnog signala dostupnog samo na najvišim dinama.

Od pustinjskog sunca do snježnog Zagreba

Kako bi cijelo putovanje bilo još bajkovitije, druge noći u pustinji sreli smo posebnog prijatelja. Tijekom sni-

manja začuli smo neko čudno glasanje i shvatili da je pored nas malo jare staro tek nekoliko mjeseci koje je odlutalo nekoliko kilometara od svoga doma. Unatoč svojoj divljoj prirodi jare nam je odmah prišlo u zagrljaj zamijenivši kućnog ljubimca kojeg smo ostavili kod kuće. Sve dok sljedećeg dana nismo napustili kamp, naš mali prijatelja pratio nas je posvuda i postao nezaboravan dio posjeta Omanu.

Zadnjih nekoliko dana proveli smo uživajući u dobroj hrani, posjećujući crne pješčane plaže i opuštajući se na bazenima. Drugim riječima, iskoristili smo dane ispunivši ih aktivnostima koje hrane dušu. I tako smo završili put u ovu netaknutu zemlju punu očaravajuće arhitekture, mira i prirodnih ljepota. Vratili smo se u snježni Zagreb ispunjeni, sretni i zahvalni na još jednom predivnom putovanju. Do sljedeće prilike... ■

OSNOVANA UDRUGA ALUMNI HKS-a

Uspostavljanje trajne veze

Piše: **Martina Dužnović**

Hranjenik, pitomac, u taboru odgojen, učenik, sve su to prijevodi koje Divković navodi u svome latinsko-hrvatskom rječniku za riječ *alumnus* od koje i u naš jezik dolazi pojam *alumni*. Alumni, dakle, označava bivše studente ili štićenike neke ustanove – u našem slučaju onoga tko je završio preddiplomski, diplomski ili poslijediplomski studij na Hrvatskom katoličkom sveučilištu.

Na osnivačkoj skupštini u prosincu 2021. okupilo se 50-ak alumna Hrvatskog katoličkog sveučilišta koji su uz potporu rektora prof. dr. sc. Željka Tanjića, prorektora, pročelnika i sveučilišnog kapelana vlč. Marka Čolića osnovali Udrugu Alumni Hrvatskog katoličkog sveučilišta.

FOTO: Bernarda Anja Baiden

» **Vjerujem da ćemo zajedničkim snagama i idejama, zahvalni na povijesnoj prilici koja nam je dana, izgraditi zajednicu koja će imati snažan pečat u hrvatskom znanstvenom, obrazovnom i gospodarskom prostoru“, istaknula je predsjednica Udruge Ana Šeremet.**

lišta. Zaštitnica je Udruge Blažena Djeвица Marija, a danom Udruge proglašen je 8. prosinca, dan kad je Udruga utemeljena. Geslo je Udruge *Vi ste sol zemlje. Vi ste sojetlost svijeta.* (Mt 5, 13-14) kojim se bivše studente želi potaknuti da njeguju trajnu vezu sa svojom *Alma mater*.

Udruga je osnovana radi uspostavljanja trajne veze Sveučilišta sa svojim bivšim studentima i prijateljima te radi promicanja zajedničkih ciljeva, interesa, a posebno uspostave i jačanja suradnje s drugim domaćim i inozemnim obrazovnim i znanstvenim ustanovama te vezama s gospodarstvom. Idejna začetnica Udruge bila je u svom mandatu bivša prorektorica za nastavu izv. prof. dr. sc. Ines Sabotič.

Za prvu predsjednicu Udruge izabrana je magistra psihologije Ana Šeremet, za potpredsjednicu magistra sociologije Nika Đuho, a za tajnika magistar povijesti Filip Hren. Uz predstavnike tijela Uprave u Upravni su odbor izabrane magistra sociologije Matea Škomrlj i magistra komunikologije Matea Vidulić. U

Nadzorni odbor izabrani su magistar sestrištva Darko Novak, magistra sociologije Anamaria Malešević i magistra psihologije Jelena Zadro. Za likvidatora Udruge izabrana je magistra povijesti i komunikologije Veronika Novoselac.

Glavni su ciljevi Udruge povezivanje bivših studenata Sveučilišta te izgradnja međusobnih odnosa u cjelini, njegovanje tradicije Sveučilišta te promicanje ugleda u zemlji i inozemstvu. Uz to, članovi imaju zadaću pomagati nastavni, znanstveni, umjetnički i stručni rad na Sveučilištu, kao i poticati i razvijati odnose s drugim znanstvenim, stručnim, obrazovnim, istraživačkim i gospodarskim organizacijama te suradnju sa sličnim udrugama u zemlji i inozemstvu. Potrebno je i da članovi ostvare društveni angažman koji pokazuje otvorenost Sveučilišta prema društvu.

Na mrežnoj stranici nalazi se obrazac s detaljnijim uputama o postupku učlanjenja za koji je potrebno odvojiti nekoliko minuta. Na stranicama je dostupan i Statut Udruge kako bi se budući članovi mogli upoznati sa svim pojedinostima djelovanja i načina rada tijela Udruge.

Predsjednica Šeremet navela je neke od aktivnosti kojima će se ostvarivati ciljevi rada Udruge. To su, primjerice, „organiziranje znanstvenih i stručnih skupova, okruglih stolova, seminara i tribina o značajnim temama iz humanističkih, društvenih, medicinskih, interdisciplinarnih i drugih područja znanosti; pomaganje studenata i mladih diplomata te poticanje njihova stručnog rada i usavršavanja, a time i lakšeg uključivanja u svijet rada i društvenog djelovanja“.

U provođenju ovih aktivnosti zastupljeni su svi odjeli našeg Sveučilišta te „suradnja sa Studentskim zborom i ostalim studentskim organizacijama koje djeluju na Sveučilištu“, istaknula je Šeremet. Uz navedene formalne aktivnosti Udruge u planu je i organizacija različitih oblika druženja članova, nastavnika i studenata u obliku znanstvenih, kulturnih i sportskih druženja s ciljem boljeg upoznavanja i umrežavanja samih članova.

Kako bi ciljevi i navedene aktivnosti bile autentične, potrebna je izgradnja identiteta Udruge koji svoje temelje gradi od naziva, znaka i pečata. Znak ima i neka posebno stilizirana slova iza kojih se krije poruka. U riječi „ALUMNI“ stilizirana su slova „M“ i „I“. Grafički dizajn na slovu „M“ sastoji se od stilizirane diplomske kape. Zadebljani dio slo-

FOTO: Bernarda Anja Buden

FOTO: Hrvatsko katoličko sveučilište

ALUMNI
HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE

➤ Glavni su ciljevi Udruge, u koju se mogu učlaniti svi bivši studenti koji su završili studij na HKS-u, povezivanje bivših studenata Sveučilišta te izgradnja međusobnih odnosa u cjelini, njegovanje tradicije Sveučilišta te promicanje ugleda u zemlji i inozemstvu.

va može se promatrati kao otvorena knjiga koja simbolizira otvorenost članova udruge trajnom traženju istine istraživanjem, čuvanjem i posredovanjem znanja. Druga grafička intervencija nalazi se na slovu „I“ iznad kojeg se nalazi fragment originalnog znaka Hrvatskog katoličkog sveučilišta, tj. osmokraka zvijezda *Lux vera* kojom se želi naglasiti i neraskidiva povezanost svih članova Udruge sa svojom *Alma mater*.

„Učlaniti se mogu svi bivši studenti koji su završili studij na Hrvatskom katoličkom sveučilištu. Prve susrete

planiramo održati najesen tako da pozivam sve bivše studente Hrvatskog katoličkog sveučilišta, kojih sada ima već 600-tinjak, da se učlane u Udrugu alumna i na taj način razmjenjuju ideje i mogućnosti za rad i zapošljavanje, trajno ostanu povezani i jačaju osjećaj pripadnosti prema svom Sveučilištu te kroz zajednicu alumna također doprinose njegovu daljnjem razvitku“, poručila je prva predsjednica Udruge Alumni Hrvatskog katoličkog sveučilišta Ana Šeremet.

Pozvala je i na suradnju: „Također, budete slobodni javiti se svojim pri-

jedlozima i idejama oko plana rada i programa Udruge jer Udruga alumna Udruga je svih nas i ona će biti toliko uspješna koliko svatko od članova bude davao doprinos njezinu radu. Pred našom mladom zajednicom alumna puno je izazova i potrebno je vremena i rada da se izgradi čvrsta i razgranata mreža alumna. Vjerujem da ćemo zajedničkim snagama i idejama, zahvalni na povijesnoj prilici koja nam je dana, izgraditi zajednicu koja će imati snažan pečat u hrvatskom znanstvenom, obrazovnom i gospodarskom prostoru.“ ■

FOTO: P. productions - Freepik.com

Kako je HKS pokazao svoje „Srce za Ukrajinu“

Piše: Lucija Budinski

Posljednjih mjeseci rat u Ukrajini neizbježna je tema u svim situacijama i od 24. veljače većina će ljudi na spomen te istočnoeuropske zemlje pomisliti na rat. Slike i prizori koji svakoga dana dolaze iz Ukrajine potresli su nas te je svatko od nas barem jednom pomislio: Kako pomoći? Zato su pokrenute brojne humanitarne akcije kojima se pokušava barem malo olakšati život Ukrajinacima kojima se život preko noći pretvorio u kaos, neizvjesnost i strah. Osim toga, događaji s kojima se susrećemo proteklih mjeseci potaknuli su veće zanimanje za povijest, kulturu i život Ukrajine, a mnogo smo toga mogli saznati i na Sveučilištu.

Prijateljstvo s Ukrajinskim katoličkim sveučilištem

Hrvatsko katoličko sveučilište od početka ruske invazije na Ukrajinu organizira humanitarne akcije za pomoć toj zemlji, kao i brojna događanja o Ukrajini i trenutnim ratnim zbivanji-

ma. Jedan od razloga angažmana vezanog uz ovu temu jest i prijateljstvo s Ukrajinskim katoličkim sveučilištem. Stoga je akademska zajednica Partnerstva katoličkih sveučilišta, među kojima je i HKS, dan nakon početka ruske invazije izrazila solidarnost s Ukrajinskim katoličkim sveučilištem i dala podršku ukrajinskim profesorima i studentima.

HKS je podršku svojim ukrajinskim kolegama izrazio i humanitarnom akcijom „Srce za Ukrajinu“. Akciju je u obraćanju na kraju mise povodom Pepelnice najavio rektor Željko Tanjić. Akcijom se prikuplja hrana i higijenske potrepštine, a studenti i djelatnici HKS-a pomoći mogu i novčanom uplatom u Fond solidarnosti. Od 2. do 15. ožujka u Fond solidar-

nosti uplaćeno je 30 tisuća kuna te je HKS donirana sredstva početkom korizme uplatio Ukrajinskom katoličkom sveučilištu.

Nada u povratku normalnome životu

Informacije iz „prve ruke“ studenti HKS-a mogli su dobiti na ZOOM sastanku sa studentima Ukrajinskog katoličkog sveučilišta. Studentima se obratio njihov prorektor Dmytro Shengovskyy koji je istaknuo važnost brzog širenja informacija. Ukrajinski su studenti i studentice iznijeli svoja stajališta o trenutnoj situaciji u njihovoj zemlji, posebice u Buči i Mariupolju, gradovima koji su najviše pogođeni ratnim stradanjima. Studenti su istaknuli da se nadaju pobjedi i brzom povratku normalnome životu, a njihovi kolege s HKS-a ovim su im sastankom pružili podršku.

Hrvatsko katoličko sveučilište u suradnji s Ukrajinskim veleposlanstvom 12. travnja organiziralo je okrugli stol „Ukrajina – jučer, danas, sutra“. Na okruglom stolu sudjelovali

» Slike i prizori koji svakoga dana dolaze iz Ukrajine potresli su nas te je svatko od nas barem jednom pomislio: Kako pomoći?

su Nj. E. Vasyl Kyrylych, izvanredni i opunomoćeni veleposlanik Ukrajine u Republici Hrvatskoj, doc. dr. sc. Taras Barščevski, svećenik Križevačke eparhije i docent na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu, Đuro Vidmarović, hrvatski književnik, prevoditelj i bivši veleposlanik Republike Hrvatske u Ukrajini, te Boris Graljuk, arheolog, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru i predstavnik ukrajinske nacionalne manjine. Na okruglom stolu održana su četiri izlaganja o povijesti Ukrajine, trenutnim ratnim događanjima, važnosti Crkve u formiranju nacionalnog identiteta i budućnosti Ukrajine kao europske države.

Studenti pomažu ugroženima

Sva ova događanja pomažu u održavanju prijateljstva dvaju sveučilišta koje traje već niz godina. Između Ukrajinskog i Hrvatskog katoličkog sveučilišta održane su razmjene studenata i nastavnika, kao i neki zajednički projekti. Ukrajinsko katoličko sveučilište nalazi se u gradu Lavovu, a iako je u suradnji s Ukrajinskom grkokatoličkom Crkvom otvoreno 2002., svoje korijene kao institucija vuče još iz godine 1929. Prvo je katoličko sveučilište na prostoru bivšeg Sovjetskog Saveza i prvo katoličko sveučilište otvoreno uz potporu jedne od Istočnih katoličkih Crkava. Ukrajinsko katoličko sveučilište bilježi veliki interes studenata iz središnje i istočne Europe, posebno iz Ukrajine u kojoj živi oko šest milijuna katolika.

Iako je rat pogodio njihovu zemlju, studente to ne sprječava da budu korisni zajednici i pomognu ugroženima, ali i da budu aktivni na brojnim drugim područjima. Mnogi od njih rade u Centru za prikupljanje humanitarne pomoći i pomažu izbjeglicama koje pristižu u Lavov. Studenti Ukrajinskog katoličkog sveučilišta svjesni su činjenice da oči cijelog svijeta prate događanja u njihovoj zemlji, ali da isto tako nisu svi upoznati s njihovom kulturom i identitetom. Stoga su pokrenuli *podcast* na engleskom jeziku u kojem govore o povijesti Ukrajine. Akademski zajednica Ukrajinskog katoličkog sveučilišta i dalje je aktivna, a to su pokazali inicijativom *#wearemovingtowardsvictory* (*Krećemo se prema pobjedi.*) kojom prikupljaju priče svojih studenata o tome što rade kako bi svi zajedno bili bliži pobjedi. ■

Humanitarno-karitativna akcija
Srce za Ukrajinu

Uplati svoj prilog u Fond solidarnosti za pomoć Ukrajinskom katoličkom sveučilištu na račun Hrvatskog katoličkog sveučilišta HR1123400091110353987 Model: 00 Poziv na broj: OIB uplatitelja Svrha: Fond solidarnosti –Ukrajina

IFCU International Federation of Catholic Universities

European Federation of Catholic Universities
Fédération des Universités Catholiques Européennes
Federación de Universidades Católicas de Europa

NANOVIC IN FOR EUROPEAN

➤ HKS je podršku svojim ukrajinskim kolegama izrazio i humanitarnom akcijom „Srce za Ukrajinu“

Hrvatsko katoličko sveučilište u suradnji s Ukrajinskim veleposlanstvom organiziralo je okrugli stol „Ukrajina – jučer, danas, sutra“ na kojemu se govorilo o povijesti Ukrajine, trenutnim ratnim događanjima, važnosti Crkve u formiranju nacionalnog identiteta i budućnosti Ukrajine kao europske države

INTERVJU S IVOM PULJIZ I MARIJOM VULETIĆ

Ples - ljubav kao most između umjetnosti i sporta

Lijepo je vidjeti kada ljudi plešu, pa makar i izvan ritma jer samo je važno uživati u tom trenutku i stvarati uspomene. Mislim da se mi Hrvati trebamo općenito više opustiti i veseliti se.

Razgovarao: Domagoj Puljizović

Hrvatsko katoličko sveučilište ne krije talente svojih studentica i studenata. Štoviše, njima se ponosi, a potvrda toj činjenici prepoznati su izvannastavni uspjesi dviju djevojaka – Ive Puljiz, studentice druge godine diplomskog studija komunikologije, te Marije Vuletić, studentice prve godine preddiplomskog studija sestrinstva. Obje se, kako kažu, kao umjetnice i sportašice najbolje izražavaju plesom. Prije negoli su se ponovno susrele na Sveučilištu, Iva i Marija upoznale su se na plesnim audicijama.

Kada ste započele plesati?

MARIJA: Plešem od treće godine. Najprije sam krenula s baletom. Kao mala pohađala sam i druge aktivnosti, poput plivanja, ali ples je uvijek ostao.

IVA: S pet godina, još u vrtiću, zavoljela sam ples. Najprije je to bila ritmika na koju su mene i stariju sestru upisali mama i tata. Sestra se plesom bavila do sredine srednje škole, a ja sam nastavila do danas.

Kada ste počele plesati ozbiljnije, kako ste podnosile tremu?

IVA: Na treninzima nisam imala tremu za razliku od natjecanja i profesio-

nalnih angažmana. Prvi put kada nastupaš najteže je jer imaš veliku tremu, no s vremenom to preraste u „dobru tremu“ pomiješanu s uzbuđenjem. Ta „dobra trema“ dolazi s vremenom, s brojem nastupa. Što se više nastupa, trema se smanjuje. Nesigurnost se javlja kada vidiš koliko još ne znaš i koliko ćeš tek morati raditi.

MARIJA: Dok si mlađi, ne razumiješ ozbiljnost svega toga. Tijekom srednje škole nastupajući i natječući se, osvijestila sam da je ples nešto ozbiljno, a ne samo zabava pa te uhvati trema jer se zapitaš je li ovo posao kojim se želim baviti i imam li motivacije za to. Na kraju shvatiš da je trema koju osjećaš pozitivna, tjera te naprijed i pomalo nestaje kada shvatiš koliko si napredovao.

Obje ste završile plesnu školu?

MARIJA: Šest sam godina pohađala Školu suvremenog plesa Ane Maletić u Zagrebu. Završila sam smjer plesač suvremenog plesa i plesač edukacijskog smjera. Tamo sam izučila suvremeni ples s dodacima baleta i folklor.

IVA: Nisam pohađala plesnu školu. Za moje plesne stilove ne postoje obrazovne ustanove u Hrvatskoj. Riječ je o plesnim stilovima kao što su *jazz*, *lyrical*, *MTV commercial* i *hip-hop*. Naravno, možeš upisati Akademiju dramske umjetnosti u Zagrebu, ali ondje rade isključivo balet, suvremeni i moderni ples. Moje plesno obrazovanje počelo je u vrtiću na ritmici, zatim u Plesnom centru „Osmijeh“, dok me moj sadašnji plesni klub, Plesni studio „Escape“, oblikovao u plesačicu kakva danas jesam. U Escapeu plešem već 13 godina, a ove sam godine polako ušla u svijet vođenja grupa. Moj plesni klub usmjeren je na poučavanje široke palete plesnih stilova kako bi plesači bili što konkurentniji na tržištu. U Hrvatskoj je teško ako se fokusiraš isključivo na jedan stil plesa, dok se u Americi možeš baviti, na primjer, isključivo *hip-hopom* i moći ćeš živjeti od toga.

Na koje ste plesne nagrade i natjecanja posebno ponosne?

MARIJA: S plesnom školom osvojili smo drugo mjesto na državnom prvenstvu u sklopu Hrvatskog natjecanja učenika i studenata glazbe i plesa. Sa svojim sam drugim plesom, koji mi je ujedno i temeljni – standardnim latinoameričkim plesovima – osvojila prvo mjesto na državnom prvenstvu u latinoameričkim plesovima

i tako postala prva solo-plesačica u Hrvatskoj koja je osvojila tu nagradu. **IVA:** U Dubrovniku sam na ovogodišnjem plesnom natjecanju podijeljeno me na dva segmenta — na europsku i hrvatsku kategoriju — plesala u dvije koreografije, a treću sam koreografirala za tri juniorke iz naše napredne grupe i osvojili smo prva mjesta. Posebno sam ponosna na mentoriranje mlađih plesačica koje sam odnedavno započela na poticaj kolegice Ane iz plesnoga kluba.

Kako usklađujete studijske obveze s plesnim aktivnostima?

IVA: Najteže je kada su ispitni rokovi. Šesti je mjesec meni najgori jer imamo probe za plesnu sezonu i organiziramo plesne predstave na moru, a sve to počinje taman u doba polaganja ispita. Uz dobru organizaciju ipak sve stignem. Ispite nastojim riješiti u prvim rokovima jer ne želim ostavljati za kasnije.

MARIJA: S obzirom na to da sam pohađala dvije srednje škole, navikla sam živjeti prema rasporedu. Uz studiranje dvaput dnevno treniram gotovo cijeli tjedan jer nastojim posvetiti se plesu koliko god je to moguće.

Što za svaku od vas znači ples? Je li ples umjetnost, sport ili oboje?

MARIJA: Ljubav. Zapravo, neopisivo je riječima. Svakodnevno živim kako bih trenirala i plešući otkrila i naučila nešto novo o sebi. Plesom izražavaš sebe i svoje osjećaje na različite načine. Uz ples sebe razvijaš kao osobu. Plesom razvijaš mozak dok pamtiš nove stvari. Ples te nauči životu. Bavim se sportskim i umjetničkim plesom. Ples je umjetnost i sport, dakle spaja oba elementa. Ples neki podcjenjuju i misle da to nije sport, no on stvarno pripada kategoriji sporta i on stvarno jest sport.

IVA: Slažem se. Ples definitivno nije jedno ili drugo. Mi jesmo sportaši, ali smo i umjetnici. To najbolje možete vidjeti u baletu jer je balet većini ljudi donekle poznat kao plesni stil. Baletina izvodi fizički iznimno zahtjevne pokrete, ali to ne smije pokazati jer jedino što smije pokazati jest emocija, odnosno treba plesom prenijeti emocije. A emocije se ne prenose samim pokretom, već i ekspresijom. Upravo je to ono što je za mene ples. Prijenos emocija. Kada nekoga promatraš dok pleše, moraš nešto osjetiti.

FOTO: Bernarda Anja Buden

FOTO: Kaia Lucić

» Emocija se ne prenosi samim pokretom, već ekspresijom. A upravo je to ono što je za mene ples. Prijenos emocija. Kada nekoga promatraš dok pleše, moraš nešto osjetiti.

Što vam smeta u bavljenju plesom?

IVA: Budući da je ples vizualna umjetnost, u angažmanima plesača podosta se gleda fizički izgled. To znači da nekada nećeš dobiti posao jer fizički ne odgovaraš onome što poslodavac traži, primjerice nemaš određenu boju kose, nisi dovoljno visoka ili pak traže baš određeni profil osobe. Nadalje, plesni klubovi često nemaju vlastite prostori je za trening, a trebalo bi urediti i satnicu plaćanja plesača jer su plesački poslovi često loše plaćeni. Također, ponekad se u natjecateljskome dijelu pri prosudbi plesača nagradi tehnički dotjerana koreografija dok prijenos emocije izostaje. U tome se isto može vidjeti da ples nije samo sport jer nisu isključivo bitni tehnički ili statistički podatci.

MARIJA: Da. Istaknula bih nepravednost prema manje poznatim plesačima. Oni koji su manje razvikani, ali možda i bolji, ne dobiju angažmane, tj. priliku raditi određene projekte kao oni koji su dobro poznati. Audicije su postavljene reda radi što je demotivirajuće za plesače i moraš biti mentalno jak da prihvatiš takve situacije i nastaviš se baviti plesom. Sve bi audicije trebale biti transparentne, a svi bi plesači trebali dobiti jednaku priliku za angažman.

Što biste poručile svima onima koji razmišljaju o tome da se počnu baviti plesom? Zašto se odlučiti na taj korak?

IVA: Neka krenu plesati! Rad uvijek pobijedi talent. Pronađite stil koji volite i krenite od njega. Samo plešite bez obzira na to što mislite da možda izgledate glupo. Ne izgledate! Volim vidjeti kad ljudi u izlasku sa svojim društvom plešu, opušteni su i prenose što osjećaju tijekom svoje najdraže pjesme jer to je bit plesa — zajedništvo i emocija. Lijepo je vidjeti kada ljudi plešu, pa makar izvan ritma jer samo je važno uživati u tom trenutku i stvarati uspomene. Mislim da se mi Hrvati trebamo općenito više opustiti i veseliti se.

MARIJA: Nikada nije prekasno za ples! Ako razmišljaju o plesanju i žele plesati, neka se ne srame i neka se uključe. Odlično je kada se ljudi, poput nas dviju, zaljube u ples. Mislim da je mlade danas sram plesati, ali previše smo okrenuti k onome što će drugi reći. Neka nastave plesati ma koliko im se to u početku činilo teško i čudno, ali neka ne odustaju. ■

INTERVJU S GLAZBENICOM TIOM MILJANOVIĆ,
STUDENTICOM KOMUNIKOLOGIJE

„Glazba mi je oduvijek bila najveća strast“

Razgovarale: Barbara Vukas i Vanessa Buždon

Tia Miljanović, studentica prve godine preddiplomskog studija komunikologije Hrvatskog katoličkog sveučilišta i glazbenica, u intervjuu nam je dala kratak uvid u početke svoje glazbene karijere, odgovore na pitanja vezana za studentske dane i dane provedene na glazbenim događanjima.

Iako smo već u mnogim intervjuima mogli čitati o tvojim počecima, možeš li još jednom čitateljima Kompasa opisati kako je Tia Miljanović postala „Tia“?

TIA: Uz ples i glumu u glazbi sam od malih nogu. Imam i jako glazbenu obitelj. Profesionalnije sam se glazbom počela baviti krajem osnovne škole, odnosno početkom srednje škole. Sudjelovala sam u *musical* programu, ansamblu te stekla iskustvo u scenskim nastupima. Tamo sam imala i svoje prve samostalne dionice koje su me privukle. U školi pjevanja nastupala sam puno puta sa Zagrebačkom filharmonijom u kazalištu „Komedija“ i Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog, a moj prvi ozbiljan samostalan nastup bez ikoga na pozornici definitivno je *Dora*.

Možeš li nam ukratko prenijeti doživljaje s ovogodišnje Dore?

TIA: Cijeli tjedan bio je ispunjen takvom snažnom energijom da sam tjednima

FOTO: ANE ODAK

kasnije razmišljala što se to uopće dogodilo. Pripreme za nastup trajale su punih tjedan dana, ali imali smo i puno slobodnog vremena za druženje. Okružen kreativcima i podrškom, radeći ono što voliš, nešto je najljepše na svijetu. Stvarno predivno iskustvo koje ću pamtiti čitav život.

Kako je zapravo došlo do tvog ega? Pardon, „Ega“?

TIA: Suradnju s glazbenikom Vlahom Arbulićem i Mihovilom Šoštarićem započela sam u jesen 2020. Tad je i nastao „Ego“. Dakle, na samom početku. Miha mi je poslao beat na koji sam sama slagala melodije i tekst, a kasnije smo u studiju zajedničkim snagama zaokružili i završili pjesmu. To je moja prva

kantautorska pjesma koja će mi uvijek ostati posebna.

Ove si godine sudjelovala i na Zagrebačkom festivalu. Koji su tvoji dojmovi?

TIA: Zagrebački je festival baš bio guštanje. Uživala sam svaki tren na pozornici uz predivan bend i orkestar. Bila je odlična energija među izvođačima i u dvorani. Svi smo se družili do jutra.

Koliko je teško publici prenijeti emociju?

TIA: Emocije je teško prenijeti zato što svatko ima svoju vlastitu interpretaciju. Na primjer, ja mogu prenijeti jednu emociju onako kako ju osjetim, a ona se može posve drugačije protumačiti, odnosno interpretirati. Svaka osoba percipira emocije na svoj način i ne postoji jedan refe-

rentni okvir koji nam govori o tome kako će se i u kojim situacijama doživljavati neka emocija. Svakom je glazbeniku u cilju postići sklad emocija kod publike i ostaviti trag na nekome.

Kako to da si se uz glazbenu karijeru odlučila i za studij komunikologije?

TIA: Komunikologija mi se činila kao savršen spoj mojih interesa. Osim znanja koja nudi, studij je vrlo zanimljiv i odličan za kreativce. Dobra je poveznica između glazbe i komunikacije te se ta dva zanimanja dobro nadopunjuju.

Akadska je godina na kraju. Što misliš što ostavlja više vremena za glazbu, srednja škola ili studij?

TIA: Definitivno studij, lakša je organizacija i imam više slobodnog vremena. Nisi po cijele dane u školi, nego sam organiziraš dan. Uz to studiram ono što me zanima i što povezujem s glazbom.

Jesi li razmišljala u kojem bi smjeru mogla nastaviti svoj put?

TIA: Oduvijek sam bila umjetnička duša, a uz glazbu bih voljela i glumiti. Cijelu sam osnovnu školu pohađala dramsku grupu u Zagrebačkom kazalištu mladih. Od struke me najviše zanima *event management*. Sva sreća da je to sve povezano. Jednom kad si otvoriš vrata, sve je moguće. Tko zna kamo će me put odvesti, ali glazba mi je oduvijek bila najveća strast. ■

Društvene mreže – tajna dobrog životopisa

Savjetuje: Tomislav Kučina

Postoje dvije tvrdnje koje nikad nisu bile istinitije nego u ovom kulturnom trenutku:

1. Umjetnica mora biti zdrava.
2. Profili na društvenim mrežama moraju biti promišljeni.

Prva izjava je tu da zaintrigira čitatelja (što ne umanjuje njezinu istinitost), a druga je nešto o čemu bismo svi trebali razmišljati svaki put kad objavljujemo na našim profilima. Zašto? Zato što smo ono što objavljujemo, bar u očima ljudi koji nas ne poznaju, a to su potencijalni poslodavci (osim ako se poznajete, ali to su teme za druge rubrike).

Poslodavci žele znati tko ste vi zapravo

Zamislimo sljedeću situaciju: Prijavili ste se za posao, poslali ste motivacijsko pismo u kojem ste naglasili da je to jednostavno posao za koji ste rođeni i, ne samo da vi trebate tu poziciju, nego i ona treba vas, a uz

to ste poslali i životopis koji uredno nabraja sve vaše vještine – od *MS Excela* (u prijevodu: znate ga otvoriti i napisati jednu formulu) pa sve to izvršnih organizacijskih sposobnosti. Uz to, ovisno o tome kakav ste tip osobe i u kojoj se industriji nalazite, možda imate još neke informacije, poput one koliko kava dnevno popijete ili popisa vaših profila na društvenim mrežama. Mislite da je to *too much*? Možda i jest, no s druge strane dodavanjem društvenih mreža u životopis samo ste skratili osobi koja pregledava prijave pretraživanje po internetu, a istovremeno ste izbjegli da naiđu na vaše istoimene ili, nedogodiloseni, vaše profile iz osnovne škole. A to će sigurno učiniti.

Zašto? Zato što više nije samo bitno koliko certifikata iz nečega imate, jeste li *profi* u *Officeu* ili ste osvojili prvo mjesto na *Lidranu* u trećem srednje, poslodavci žele znati tko ste vi zapravo izvan vaše prijave i hoćete li se takvi uklopiti u okolinu. U prijevodu, da, bitno je što radite na fotografija-

ma i videozapisima, što lajkate, kako pišete i što pišete, čak i kakva stajališta imate, svađate li se, kakav dojam ostavljate. Čak i ako su vaši profili u potpunosti prazni, i to je poruka, a na poslodavcu je da razmisli kako je želi interpretirati.

Svjesno stojte iza svega što objavljujete

To, naravno, ne znači da ne biste trebali izražavati svoja mišljenja i stavove ili da biste trebali promijeniti sebe kako biste izgledali kao savršen kandidat. Naposljedku, ni ne želite raditi negdje gdje ne možete biti svoji. Ono što je bitno jest da svjesno stojte iza svega što objavljujete.

S druge strane, društvene mreže poput *LinkedIna* (ali i ostalih) možete iskoristiti kao svoje portfelje i javne životopise te tako izbjeći cijeli proces selekcije jer će možda netko, zbog vaše prezentacije, htjeti baš vas. OK, možda nije toliko vjerojatno da ćete si time osigurati posao, ali definitivno ćete biti primijećeni. Zato iskoristite sve ono čime se (vjerojatno) ionako svakodnevno koristite i, čak i ako vas ništa od ovoga nije uvjerilo da pripazite na svoje objave, uvijek se upitajte: Bih li htio/htjela da mi ovo baka vidi? ■

Borbe, stradavanja i krize: Pa što nije u redu sa svijetom?

Piše: Lara Fiolić

Pitate se što je pošlo po krivu s modernom civilizacijom. Što se dogodilo čovjeku da u doba demokracije i inkluzije želi uništiti svoga susjeda? Pitate se jesmo li, možda, zaista rođeni zli? Odgovor na ovo pitanje nije jednostavan i zasigurno nije jednoznačan. On uvelike ovisi o autoru teksta i filozofskoj školi kojoj naginje. Međutim, ovu tematiku pokušat ćemo vam približiti gledajući na nju znanstveno i prezentirajući obje strane. Rasprava o tome rađamo li se kao dobra čista bića koja društvo zastruje ili pak kao intrinzično zla bića koja društvo pripitomi, stara je tisućama godina. Evolucijska psihologija na agresiju ne gleda kao na nešto inherentno zlo, već kao na adaptacijsku

funkciju koja jedinkama omogućuje da prežive surove uvjete života. Tako se smatra da se agresija kod ljudi razvila kao prilagodba na kompetitivnu okolinu u kojoj se čovjek morao izboriti za stanište, hranu i partnere. Prema Archeru (2009) ljudi su stoga i

➤ **Oni koji se bave znanosti znaju da uvijek postoji dio neobjašnjene varijance. Možda taj dio pripada upravo varijabilitetu konstrukata koji su teški za operacionaliziranje, ali koji su važni za dušu čovjeka.**

danas osjetljivi na znakove kod drugih koji upućuju na agresivnost. Muškarci snagu i moć drugih muškaraca procjenjuju ne samo na temelju njihova fizičkog izgleda već i dubine glasa. Muškarce s dubljim glasom drugi procjenjuju kao opasnije i agresivnije. Međutim, postoji važna strana ove urođene agresije, a to je vjerojatnost njena pojavljivanja.

Dualizam dobra i zla

Diljem životinjskoga carstva vidljivo je kako životinje iskazuju agresiju kada su zadovoljena dva uvjeta. Prvi uvjet je da benefiti agresije nadmašuju potencijalne negativne posljedice napada na druge. Drugi uvjet je da je ta agresija nužna jer ne postoji dovoljno resursa za sve, bilo da su oni materijalni ili statusni. Pitanje koje si možemo postaviti u svjetlu trenutnih zbi-

vanja jest jesu li ovi uvjeti zadovoljeni. Postoji li manjak resursa i ako postoji, zašto je tomu tako i tko ga je stvorio? Što se može učiniti kako bi negativne posljedice agresije nadmašile pozitivne?

U razumijevanju vlastite agresivnosti čovjek se često okrene proučavanju svojih najbližih srodnika – primata. Pritom većina nas ima predodžbu čimpanzi, agresivnih majmuna među kojima vlada patrijarhalno društvo te u kojima se nesuglasice rješavaju borbom do smrti. Međutim, to je samo jedna strana priče. Prufer i suradnici (2012) otkrili su kako jednako kao što 98,7 % naše DNA-e dijelimo s čimpanzama, tako isti taj postotak zajedničke DNA-e dijelimo s bonobo majmunima. Ta skupina majmuna poznata je po matrijarhalnom društvu koje obelshrbruje agresivno ponašanje te koje nesuglasice rješava stvaranjem veza i saveza. Zanimljivo je kako je u samim čovjekovim genima dualizam dobra i zla.

Nature nije sve

Međutim, svatko tko je slušao predavanje iz psihologije zna da *nature* nije sve, već da se na suprotnoj strani nalazi *nurture*, odnosno utjecaj okoline. Aronson (2005) naglašava kako agresivno ponašanje potiču osnovne fizikalne pojave kao što su vrućina, smrad, bol i skućeni prostor. Zanimljivo je kako su upravo to okolnosti koje se javljaju tijekom ratnih zbivanja kada se velik broj ljudi nalazi na malom prostoru, bez adekvatnih higijenskih uvjeta i kontrole temperature zraka. Uz to, agresivnost povećava i

sam prikaz oružja neovisno o danim okolnostima. Ljudi su socijalizirani da oružje povezuju s nasiljem pa im tako pojava oružja služi kao svojevrsni okidač i opravdanje za agresivno rješavanje konflikata. Cijela situacija u nama budi brojne neugodne emocije koje nas mnogo puta preplavljaju i onemogućuju da se adekvatno nosimo sa situacijom. Mnogi osjećaju ljutnju kako zbog situacije u kojoj se nalaze tako i zbog nemogućnosti utjecanja na događaje. Nažalost, ljutnja dodatno povećava agresiju. Kada govorimo o neugodnim emocijama, vjerojatno razmišljamo o tome kako strah djeluje suprotno, paralizirajući osobu da djeluje. Spanović i suradnici (2005) otkrili su da je to točno samo u situacijama u kojima se konflikt može izbjeći. S druge strane, u situacijama poput rata, kada je konflikt već započeo, strah također povećava agresivnost.

Začarani krug?

Vidimo da je agresivno ponašanje začarani krug u kojem zbivanja povezana s nasiljem samo produbljuju agresivnost, kako pojedinaca tako i društva u cjelini. Važnu ulogu u ovom krugu imaju mediji. Oni prikazuju određenu sliku svijeta i realnosti koju potom gledatelji internaliziraju. Tom procesu pridonose emocionalno nabijeni sadržaji, vizualno bogati prikazi i eksperti koji običnom čovjeku sugeriraju kako on nema dovoljno znanja ni

informacija da bi sam donosio svoja stajališta, već da ih treba preuzeti iz medija. Prethodno smo naglasili ulogu straha i ljutnje u izazivanju agresivnog ponašanja. Zanimljiv je nalaz Unza i suradnika (2008) prema kojemu čak 55 % gledatelja informativnih vijesti osjeća strah tijekom gledanja medijskoga sadržaja. Stoga, iako je uloga medija informativna, trebao bi se razmotriti način i intenzitet kojim se sadržaj prezentira.

Čini se da koji god zaključak donijeli, bilo da smo inherentno dobri ili zli, znanost pokazuje da tendencija k agresivnom ponašanju leži na svakom koraku. Međutim, pritom zanemarujemo jedan jako važan aspekt, a to je čovjekova slobodna volja. Za vjernike je to i čovjekova savjest i duša koji imaju kontrolu nad biološkim porivima i okolinskim iskušenjima. Oni koji se bave znanostu znaju da uvijek postoji dio neobjašnjene varijance. Možda taj dio pripada upravo varijabilitetu konstrukata koji su teški za operacionalizaciju, ali koji su važni za dušu čovjeka. Stoga vam prepuštamo da sami donesete zaključak o ljudskoj prirodi uzimajući u obzir znanstvena istraživanja, vlastito iskustvo i prije svega vlastiti razum. ■

FOTO: Privatni album

Piše: Magdalena Bilkić

Neum je jedini grad u Bosni i Hercegovini koji ima izlaz na more, a slovi i kao drugi grad s najvećim brojem sunčanih dana na Jadranu, odmah uz bok Hvaru. U većem dijelu godine Neumljani mogu uživati u suncu i moru, a upravo je to jedna od najdražih aktivnosti Mariji Opačak, stu-

„HOME SLATKI HOME“ Predstavljamo mjesta iz kojih dolaze naši studenti

Neum: između spokoja i turističke vreve

dentici diplomskog studija sestrinstva koja nas u ovom broju vodi u svoje rodno mjesto.

Neum je smješten na obali zaljeva Klek-Neum, a karakterizira ga s jedne strane blizina Mostara, a s druge pak strane blizina Dubrovnika. Razvio se u 18. stoljeću na koridoru između Mletačke i Dubrovačke Republike. Dubrovčani su 1718. Neum prepustili Osmanskom Carstvu za što postoji i uvriježena izreka: „Dubrovnik nas je prod' o Turcima.“ Posebnost života u Neumu jest to što ljeti možete uživati u čarima turističke vreve i živjeti punim plućima, a zimi pak možete uživati u prekrasnom spokoju mora i sunca. „Jedna poznata izreka kaže kako je za sve probleme lijek slana voda: znoj, suze ili more. Za Neumljane more je uvijek to koje na svoj način liječi u svako godišnje doba“, ističe Marija.

Neum obiluje bogatom kulturnom baštinom. Posebno se ističe duga tra-

dicija folklor na čelu s prepoznatljivom i jedinstvenom koreografijom plesa lindžo koji prati lijerica, ručno izrađeni instrument. Marija naglašava da se u posljednje vrijeme pokreću i nove tradicije, poput uprizorenja Muke Gospodnje na Cvjetnicu te natjecanja u lovu na lignje. Kada se govori o tradiciji i običajima, nemoguće je ne spomenuti hranu. Raštika i maslinovo ulje sastavni su dio neumске kuhinje, a njena je specifičnost u tome što predstavlja spoj lagane mediteranske hrane i kontinentalne prehrane s balkanskim štihom. Neum je grad u razvoju, a svojom veličinom i brojem stanovnika idealno je utočište za mlade obitelji. Stereotip koji se uz stanovnike najčešće veže jest da su *tipični Hercegovci*. „Ako nam pružite priliku, shvatit ćete da smo uistinu dobro društvo vrijedno upoznavanja, ali i da možda nismo tako daleko od dodijeljenog nam epiteta“, zaključila je Marija. ■

JEZIČNI „KOMPAS“

Katar – Katra ili Katar – Katara?

Savjetuje: doc. dr. sc. Marijana Togonal

Od Svjetskog rukometnog prvenstva, koje je 2015. organizirao Katar, u medijima se intenzivno provlače različite sklonidbene inačice monarhije smještene u istočnom dijelu Arapskog poluotoka, na obali Perzijskog zaljeva. O toj se državi u posljednje vrijeme češće govori i piše i zbog Svjetskog nogometnog prvenstva koje će se u njoj održati krajem ove godine. Tako, primjerice, čitamo u medijima: *Zna se kad i gdje igra Hrvatska na Svjetskom prvenstvu u Kataru! Počela prodaja ulaznica za Mundijal u Kataru! Već prodano 800 000 ulaznica za Svjetsko prvenstvo u Katru! Svjetsko nogometno prvenstvo u Ka-*

taru održava se od 21. studenog do 18. prosinca. Hmm, piše li se u *Kataru* ili u *Katru* ili može, kao što to nerijetko u našem jeziku biva, i jedno i drugo? Oblik s postojanim **a** u svim oblicima imenice *Kàtār* pisao bi se i izgovarao u slučaju da se na drugome **a** nalazi tzv. zanaglasna dužina (ã) što se, primjerice, događa u imenici *kātār* (med. upala sluzne opne nekog organa): *kātār* – *katára* (usp. *vātār* – *ratára*, *pišār* – *pisára*, *mōrnār* – *mor-nára* i dr.). Kako na drugome **a** u imenici *Kàtār* ne stoji zanaglasna dužina kao u slučaju opće imenice *kātār* i drugih navedenih primjera, tako se u sklonidbi te riječi javlja nepostojani **a**: *Katar* – *Katra* – *Katrom*. Iako se jezičari ne slažu u potpunosti oko deklinacije naziva te drža-

ve, i *Hrvatski pravopis* (2013) Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje bilježi oblik s nepostojanim **a**: *Država Katar*, **G** *Države Katra*. **Pravilno je, dakle**: *Zna se kad i gdje igra Hrvatska na Svjetskom prvenstvu u Katru! Počela prodaja ulaznica za Mundijal u Katru! Već prodano 800 000 ulaznica za Svjetsko prvenstvo u Katru! Svjetsko nogometno prvenstvo u Katru održava se od 21. studenog do 18. prosinca.* Da je kojim slučajem Svjetsko prvenstvo organizirao Cipar, takvih nedoumica ne bismo imali: *Igrali bismo s Ciprom i pobijedili bismo u Cipru*. Kako bismo lakše zapamtili pravilnu sklonidbenu inačicu imenice *Katar*, usporedimo njezinu sklonidbu s imenicom *Cipar*.

Usput, sretno Vatrenima u Katru! ■

KREATIVNI KUTAK

Daske ili platno - pitanje je sad!

Kreativce pronalazi: Domagoj Puljizović

FOTO: Domagoj Puljizović

VERONIKA KARLOVIĆ

Puljanka, studentica druge godine preddiplomskoga studija komunikologije. U kazalištu glumi odmalena jer je, kako kaže, bila sramežljivo dijete i trebala je nešto čime će tu sramežljivost pobijediti. Na prve se glumačke korake odvažila glumeći u školskoj dramskoj grupi, a potom u pulskome Teataru *Naranča*. Na glumačkim je projektima surađivala s dramskim profesionalcima poput Luke

Juričića, Katje Rabar te Majkla Mikolića od kojih je naučila mnogo, i to ne samo o glumi i kazalištu već i o životu. Gluma je za nju bijeg od stvarnosti i izlazak iz zone ugodnosti. Iako se na sceni vidi sve, za sebe kaže da se najsigurnije osjeća upravo ondje. Preselila se u Zagreb zbog studija, no već planira nove glumačke pothvate na kazališnim daskama. Između filma i kazališta uvijek bi odabrala kazalište jer joj je kontakt s publikom nezamjenjiv. Kao članica Čitateljskoga kluba Odjela za komunikologiju HKS-a interpretirala je poeziju Đurđice Čavrak Hofer na predstavljanju njezine zbirke pjesama *Kuda ide ovaj svijet*. ■

FOTO: Domagoj Puljizović

SARA FABIJANIĆ

Studentica prve godine diplomskoga studija psihologije prirodne ljepote svoga Paga akrilnim bojama rado prenosi na platno. Njezini su crteži apstraktni, a posebno nadahnuće nalazi u morskim i životinjskim motivima. Za sebe kaže da je oduvijek crtala po bilježnicama, a kao samouka umjetnica svoj je hobi usavršila nakon što joj je tata kupio knjigu o crtanju. Još u srednjoj školi kupila je sebi platno i stalak i svake godine

otada naslika nekoliko slika. Osim u prirodi umjetničku inspiraciju pronalazi i na društvenim mrežama poput Pinteresta i Instagrama. U svojim radovima voli se koristiti zelenom, plavom i zemljanim bojama, a dok slika cvijeće, platno nastoji posebno obogatiti bojama. Slikanje je za nju način kako može izraziti sebe, smiruje ju i u tome istinski uživa. Onima koji su u stresu predlaže okušati se u slikanju jer to može biti, kako tvrdi, tehnika opuštanja. Slika u suglasju s glazbom, najčešće uz Olivera Dragojevića i Zlatana Stipišića Gibonija. Ugljenom je ilustrirala zbirku pjesama *Kuda ide ovaj svijet* Đurđice Čavrak Hofer na što je iznimno ponosna. ■

„Ponekad je samo 0,1 % šansi dovoljno da se nešto ostvari, samo treba probati.“ Prijavite sebe ili vaše talentirane kolegice/kolege pa se možda ostvari to da budete objavljeni već u idućem broju. Naša je adresa: kompas@unicath.hr

FOTO: Mari Štimunov

FOTO: Jakov Benčić

FOTO: Sara Fabijanić

FOTO: Sara Fabijanić

SAM SVOJ KR(EAT)IVAC Origami lepeza

Kreativac: Josip Čunčić

za nas su vrući ljetni dani. Kako biste bili spremni za sljedeće ljeto donosimo vam ideju kako izraditi jednu inačicu *origami* lepeze kojom se možete rashladiti.

Papir presavijte i izrežite na dva jednaka dijela, a zatim svaki dio savijte u male lepeze. Lepezice zajedno zalijepite u jednu lepezu. Donji kraj lepeze učvrstite tako da ga omotate ljepljivom trakom ili selotejpom. Zatim uzmite drugi komad papira koji će vam poslužiti kao drška. Papir omotajte („sfrknite ga“ 😊) u valjak tako da vrh valjka pokriva dio lepeze koji smo učvrstili ljepljivom tra-

kom. Omotani papir također učvrstite ljepljivom trakom.

Napravite još jedan valjak koji će vam biti mehanizam otvaranja lepeze i njega omotajte oko drške. Treći komad papira možete prepoloviti/odrezati za nekoliko centimetara kako vam ne bi bio prevelik (možete ga izrezati po želji, no bitno je da omot „odokativno“ prekriva pola drške). Kada ste papir izrezali na željenu duljinu, omotajte ga oko gornje polovice drške do vrha lepeze.

Za kraj je potreban konac (dva odrezana komada). Prvi kraj svakog konca zalijepite za valjak oko drške i nakon toga za jedan kraj lepeze. Tijekom izrade lepeze konce možete spojiti i s unutarnje strane valjka oko drške.

SVE ŠTO ĆE VAM TREBATI SU:

2 – 3 PAPIRA (FORMATA A4)

KONAC

ŠKARE

LJEPILO

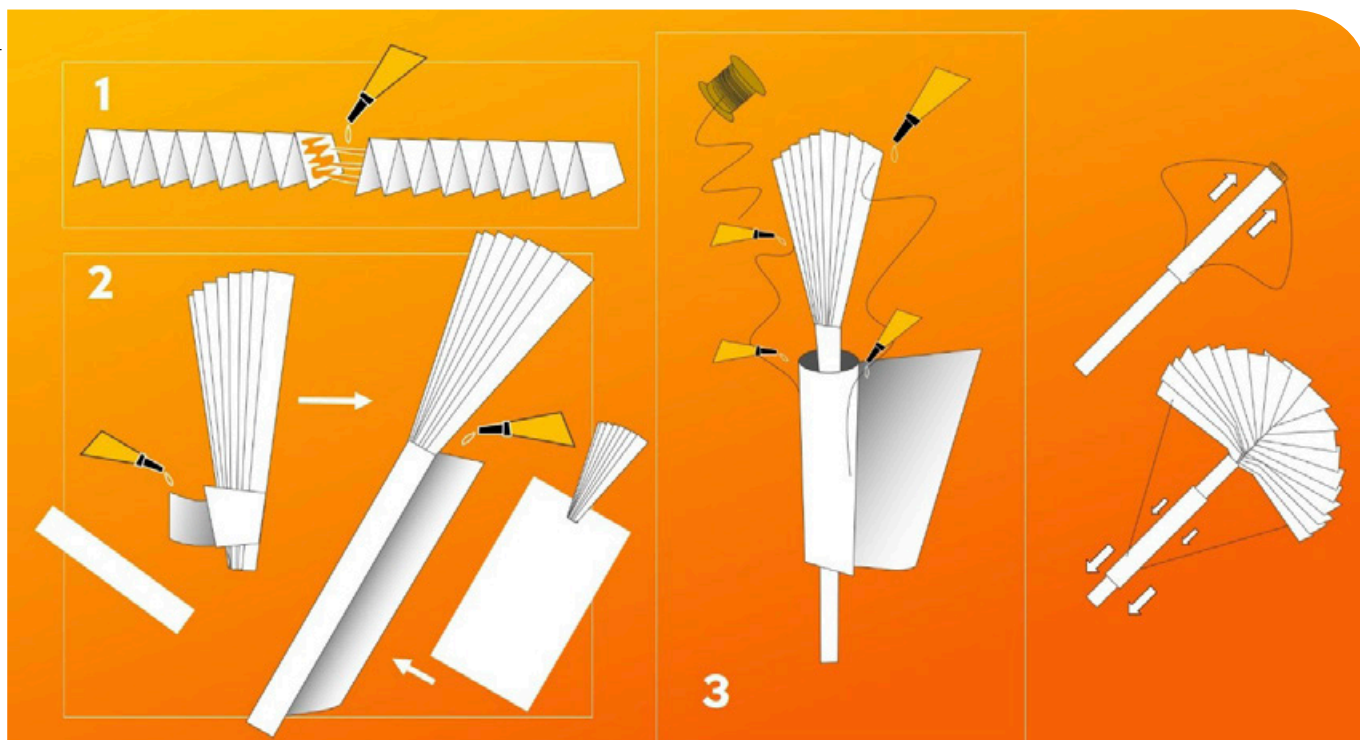
LJEPLJIVA TRAKA

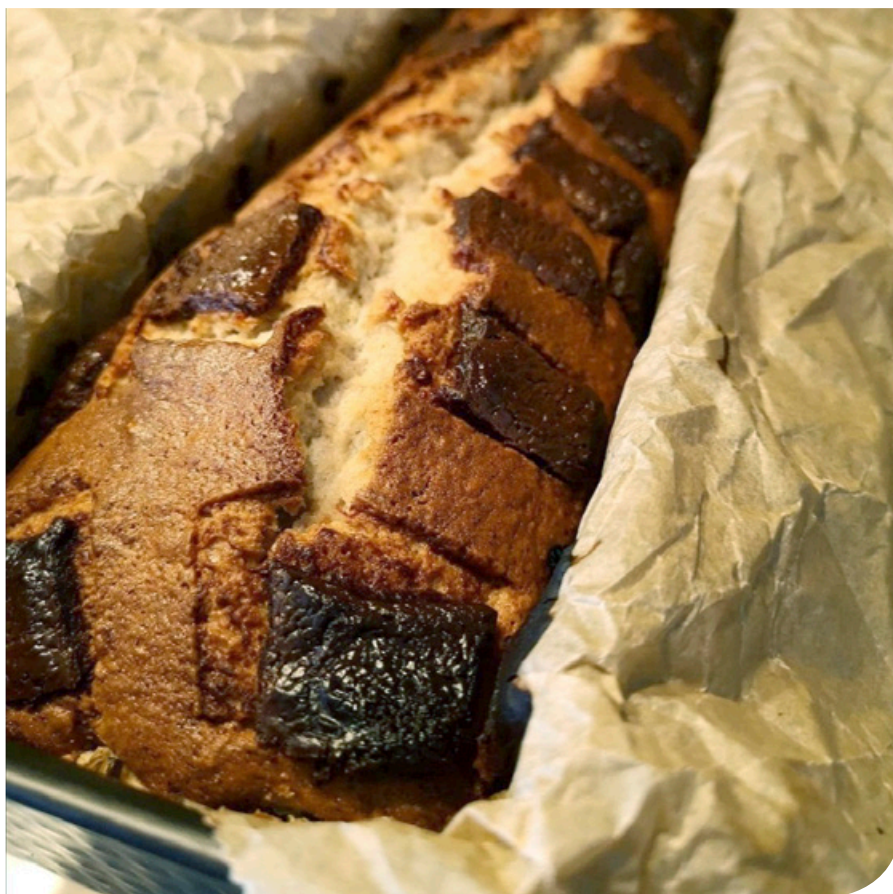
Kada ste završili, provjerite otvara li se i zatvara lepeza kada povučete valjak gore-dolje. Lepeza je gotova 😊!

Za one koji žele učiniti više

Ova se lepeza može napraviti od različitih materijala. Za samu lepezu najbolje je koristiti običan papir, kolaž papir ili novine. Ako želite čvršću *origami* lepezu, kako za dršku tako i za valjak, možete koristiti neke čvršće materijale, primjerice plastiku. Svako sami možete modificirati/usavršiti svoj način izrade lepeze. ■

ILUSTRACIJA: Josip Čunčić

STUDENTSKI ZALOGAJ

Njegovo veličanstvo: banana-kruh

**Isprobala i fotografirala:
Lana Jakupić**

U novom broju *Kompasa* dajemo vam ideju za jedan slatki klasik: njegovo veličanstvo banana-kruh. Sigurno ste svi čuli za tu poslasticu, no možda se još niste odvažili napraviti ju, stoga je sada pravo vrijeme. Trebat će vam malo vremena i dobre volje. Idealna aktivnost u pauzi od učenja ili kao obrok „s nogu“ kada ste cijeli dan na predavanjima. Recept slobodno prilagodite sebi i onome što volite, eksperimentirajte i uživajte u kulinarskim čarolijama.

Pa, krenimo...

Priprema

Izaberite zrele banane (da, da, one mekane s točkicama...) i zgnječite ih vilicom. Dodajte im umućeno jaje, prstohvat soli, ulje (ili maslac) i sve dobro promiješajte (penjačom ili mikserom ili što već imate od „alata“). Dodajte brašno i prašak za pecivo te još jednom sve zajedno dobro promiješajte. Po želji možete dodati tamnu čokoladu, orašaste plodove, što god želite. Smjesu izlijte u kalup i pecite u pećnici prethodno zagrijanoj na 180 stupnjeva oko 40 minuta (čakalicom probajte je li kolač pečen, a ako nije ostavite još koju minutu). Kada je banana-kruh pečen, izvadite ga iz pećnice da se ohladi i uživajte! Dobar tek! ■

Sastojci (mjera je šalica od 2 dl):

3 ZRELE BANANE

1 JAJE

PRSTOHVAT SOLI

50 ML ULJA

1,5 ŠALICA GLATKOG BRAŠNA

1 ŠALICA ŠEĆERA

1 ŽLIČICA PRAŠKA ZA PECIVO

**NASJECKANA ČOKOLADA,
ORAŠASTI PLODOVI**

FOTO: ZSSS / UniSport Zagreb

PREDSTAVLJAMO ŽENSKU FUTSAL EKIPU HKS-a

„Rekle smo: Zašto ne?“

Razgovarao: Ivan Čulinović

Ženska futsal ekipa Hrvatskog katoličkog sveučilišta u svojoj prvoj sezoni u ligi i kupu, nakon turbulentnog početka, dospjela je do polufinala kupa. O novoj ekipi, koja tek započinje pisati sportske priče HKS-a, razgovarali smo s kapetanicom i jednom od osnivačica ženske futsal ekipe Paulom Adamić s Odjela za psihologiju.

Kako je nastala ideja za okupljanjem ženske futsal ekipe na Sveučilištu?

PAULA: Na ideju o osnivanju ekipe došle smo moja prijateljica i kolegica Mia Ivanković i ja. Mia i ja smo u sportu otkad znamo za sebe i stvarno volimo sport i živimo ga na neki način. Mia se bavila profesionalno stolnim tenisom i uz to igrala je nogomet i futsal, a ja sam se profesionalno bavila rukometom u kojem sam i danas.

Konkretno smo na ideju došle prisjećajući se osnovnoškolskih i srednjoškolskih natjecanja. Predivne uspomene na druženja potakle su nas da osnujemo neku sportsku ekipu na Sveučilištu. Međutim, da bismo oživilje tu ideju, trebalo je prvo donijeti

odluku o sportu za koji osnovati ekipu. Bilo je puno ideja. Razmišljajući o svemu, došle smo na ideju futsala. Rekle smo: Zašto ne? Smatrale smo kako bi bila dobra ideja okupiti i ostale ljubiteljice sporta na našem Sveučilištu, i to u sportu koji možda nije baš karakterističan za žensku populaciju.

Od upoznavanja do zajedništva

Dolazak do polufinala Kupa dokaz je velikog potencijala ekipe. Što biste istaknuli kao ključne stvari koje ova ekipa ima?

PAULA: Prvu i ključnu stvar koju bih izdvojila jest naša prva utakmica, i to baš protiv ekipe Kineziološkog fakul-

» Ubrzo smo se počele izgrađivati kao ekipa i „veslati u istom smjeru“. Važno je to u timskim sportovima jer kada ekipa ide prema istom cilju, onda dolaze pobjede i vraća se sav uloženi trud.

teta koja nam je u pravom smislu riječi bila „vatreno krštenje“. S jedne strane terena bio je KIF, koji ima sve profesionalne igrarice futsala i nogometa, a s druge strane mi, koje smo se tek upoznale u svlačionici 20 minuta prije utakmice. Igrale smo tu prvu utakmicu a da nismo znale imena suigračica do sebe, a kamoli nešto više. Ako želiš nekome dodati loptu ili napraviti neku akciju, zoveš s *hej*, pa tko se odazove. Međutim, s prvim treninzima stvorila se neka pozitivna energija i složnost koja je brzo rezultirala veselom i pozitivnom atmosferom na treninzima koja se onda prelijevala i na utakmice. Trenirajući i igrajući utakmice, kristaliziralo se dosta važnih stvari. Tako smo uvidjeli da imamo odličnu Ninu Rubil Matković koja je u jednoj utakmici stala na gol i toliko se uživila da je sigurnost i samopouzdanje ekipe odmah poraslo. Istaknula bih i našu najbolju strijelkinju Mariju Rodić. Marija je iznimno talentirana za nogomet i lopta joj se doslovno lijepi za noge.

Ubrzo smo se počele izgrađivati kao ekipa i „veslati u istom smjeru“. Važno je to u timskim sportovima jer kada ekipa ide prema istom cilju, onda dolaze pobjede i vraća se sav uloženi trud. Moram istaknuti i našeg trenera doc. dr. sc. Dragana Glavaša bez kojeg bi sve ovo bilo neizvedivo. Odmah vlada drugačija atmosfera kada ekipa ima potpuno povjerenje u trenera i njegove odluke. Dragan Glavaš puno zna o sportu i jako se trudi svoje znanje iz treninga u trening prenijeti na nas. Mogu reći da mu to stvarno uspijeva i da se napredak vidi.

Važno je i to da smo opušteno. Osjetiti se da uživamo u sportu jer to i jest glavni cilj bavljenja sportom. Ako izgubimo utakmicu ili ispadnemo iz lige, nije kraj svijeta. Sutra se opet svi budimo, vraćamo svojim obvezama, ali ostaje ljubav prema sportu. Svaki trening ili utakmica novi je početak i nova prilika za dokazivanje i rast.

Potrebna su osobna ulaganja i odricanja

Nailazite li na kakve prepreke? Kako se nosite s njima?

PAULA: Prepreka uvijek ima kao i u svakoj ekipi. Prvenstveno bih istaknula da je ovo sveučilišna ekipa i da većina cura osim studija ima i razne druge obveze pa se ponekad teško

usklađujemo. Potrebna su, naravno, osobna ulaganja i odricanja. Uz to dolaze i još neke prepreke, no rješavamo ih pozitivno i u hodu te nas to samo još više zbližava.

Također, naša amaterska ekipa ne može se uspoređivati s ekipama kao što je KIF-ova koja u svojem sastavu ima hrvatske reprezentativke, igračice *Dinama*, *Alumnusa*, *MPC Plusa*. No, željom, trudom i upornošću i to možemo nadmašiti.

Možete li nam ukratko objasniti koja specifična pravila razlikuju futsal od uobičajenog malog nogometa?

PAULA: Da, postoji razlika. Zanimljiva je bila situacija kada smo započele prvu utakmicu u ligi, a nismo znale neka pravila te smo doslovno učile igrajući utakmicu. Nismo znale možemo li vratiti golmanu loptu ili ne, potom da unutar pet sekundi moramo izvesti *out* pa nam se događalo da nam oduzmu loptu. Međutim, i tako se uči, zar ne? Nakon učenja na greškama ukratko ću objasniti: Mali nogomet igra se sa šest igrača (pet plus vratar), lopta je veća te igrač smije vraćati lopte golmanu u ruke. Kod futsala je pet igrača (četiri plus vratar), lopta je manja, tvrđa te slabije odskače. Također, futsal se igra u dvorani dok se mali nogomet može igrati na raznim podlogama. Zanimljivo je i da se igra „čista igra“. To znači da se vrijeme zaustavlja svaki put kada su predkidi usred utakmice. Ispadne tako da igrate utakmicu puno dulje negoli ona uistinu traje.

„Pred nama su veliki planovi“

Što biste poručili čitateljicama koje zanima treniranje s vama te ulazak u futsal ekipu HKS-a?

PAULA: Tko god se odluči pridružiti našoj ekipi, neće požaliti. Dobra je atmosfera osigurana i pred nama su veliki planovi. Iduće sezone, prije nego započnemo lov na prvo mjestu u Kupi i Sveučilišnoj ligi, spremamo se za odlazak na državno natjecanje koje, naravno, uključuje putovanje, dobre utakmice i još bolju zabavu. Pozivam, stoga, sve djevojke koje vole sport da nam se pridruže i s nama stvaraju lijepe i pozitivne sportske priče na našem Sveučilištu. *E-mail* na koji se zainteresirane studentice mogu javiti i dobiti informacije jest: padamic@unicath.hr ■

RAZGOVOR SA STUDENTICOM KOMUNIKOLOGIJE I HOKEJAŠICOM ANA-MARIJOM ANTIĆ

Djevojkama je teže uspjeti

Razgovarale: Vanessa Buždon i Barbara Vukas

Ana-Marija Antić studentica je druge godine preddiplomskog studija komunikologije. Dolazi iz Siska, a trenira jedan neobičan sport za djevojke. Ona je kategorizirana sportašica u hokeju na ledu.

Kako i gdje je nastala ljubav prema hokeju?

ANA-MARIJA: U Sisku je tada, donedavno zapravo, bilo klizalište na otvorenom. Imali smo led možda samo dva mjeseca, i to uglavnom tijekom zimskih praznika. Živjela sam jako blizu tog klizališta i, naravno, kao i sva djeca i svi moji prijatelji iz ulice, išla sam na klizanje. Između bi bili treninzi ili utakmice i uvijek mi je bilo zabavno ostati pa sam gnjavila svoje da me puste igrati. Jako me dugo nisu puštali. Djevojaka u Sisku u tom sportu nije bilo puno. Bilo nas je možda samo tri, i to u potpuno različitim kategorijama. Nismo igrale zajedno i sve smo igrale s dečkima, no do 13. godine smije se igrati u mješanom sastavu tako da sam neko vrijeme samo trenirala bez igranja. Tek kada sam došla u srednju školu, nastavila sam ponovno s igranjem u potpuno ženskom timu.

Koliko je teško uspjeti u hokeju kao žena?

ANA-MARIJA: Poprilično. Mislim da dandanas Klub hokeja na ledu „Zagreb“ nema ni jednu djevojčicu u svojim kategorijama. Ženski klub „Grič“ postoji od 2002. Tada, naravno, nisam igrala, ali znam što se događalo. Cure bi dobivale dva termina u tjednu od 23 do ponoći. To je zadnji termin koji postoji u dvorani na Velesajmu i taj termin imale smo do prije dvije godine. To je gotovo 20 godina trenira-

FOTO: MARS BEKKEWOLD

» **Cure bi dobivale dva termina u tjednu od 23 do ponoći. To je zadnji termin koji postoji u dvorani na Velesajmu... To je gotovo 20 godina treniranja do ponoći.**

nja do ponoći. U ponoć se skidamo s leda, završavamo s treningom, dolazimo u svlačionicu, pa dok dođemo doma... Rijetko koji roditelj želi pustiti dijete od 10, 12 godina na tako kasni termin treninga. Mislim da je to veliki problem zato što u tim godinama, kada uče klizati, padati na ledu, ustajati, voditi pak, kada imaju otprilike šest, sedam godina nije nikakva razlika između dječaka i djevojčica. Između ostalog meni je najdraži period bio upravo taj kada smo igrali svi zajedno, kada nije bilo razlika.

Planiraš li u budućnosti spojiti sport i komunikologiju?

ANA-MARIJA: Sigurno da to vidim. To mi je jedan od ciljeva. Nakon prvih položenih ispita i riješenih kolegija počela sam naučeno uočavati i primjenjivati na svim klubovima, hrvatskim i stranim. Zanimljivo mi je vidjeti i pratiti, na primjer, kako neki vode društvene mreže ili kakve konferencije za novinare organiziraju. Super mi je naš Nogometni savez. Mislim da on radi genijalan posao. Tomislav Pacak, koji je tamo voditelj, vrhunski je stručnjak za odnose s javnošću, iako je završio ekonomiju. Dakle, nije komunikolog. Rukometni klub „Nexe“ iz Našica također obavlja genijalan posao. Volim vidjeti njihove rezultate i sigurno bih voljela biti dio neke od tih priča.

Govoreći o izostancima, koliko ti u tom području naše Sveučilište izlazi ususret?

ANA-MARIJA: Neopisivo je razumijevanje prisutno. To je jedino što mogu reći. Nedavno sam slomila gležanj, imala sam operaciju i nije me bilo od studenog pa sve donedavno. Od prorektora Mišetića, pročelnika Valkovića pa sve do profesora koji su mi predavali, baš svi su imali razumijevanja i bili puni podrške.

Kada bi trebalo istaknuti neke najdraže uspjehe, koji bi oni bili?

ANA-MARIJA: Savez nas 2017. nije prijavio na Svjetsko prvenstvo, a budući da se ono igra po

divizijama, iz jedne od najviših u kojoj smo bile rangirane, završile smo u zadnjoj te smo ponovno bile na samom početku hokeja. To mi je bila prva godišnja službene igre za reprezentaciju. Taman sam napunila 18 godina i postala seniorica. Predzadnju utakmicu na prvenstvu, koja je ujedno bila i odlučujuća, odigrale smo protiv Belgije koja je bila favorit zbog svoje iznimno jake ekipe pune odličnih cura. Uspjele smo ih dobiti s minimalnom razlikom. Postigle smo jedan pogodak i to smo čuvale do kraja utakmice. U onom trenutku kada se oglasila sirena, kada smo znale da smo prve, da smo svjetske prvakinja, samo sam pustila suzu. Posve neopisiv trenutak i svaki put kada se sjetim toga, osjećaj je nevjerojatan.

Drugi najdraži uspjeh više je individualan. Bila je to sezona 2015./2016., druga sezona da sam igrala žensku seniorsku ligu. Imala sam 16 godina i bila sam najbolji strijelac lige i to mi je tada bio ogroman uspjeh. Bila sam jako sretna i ponosna. Nismo završile prve, bile smo viceprvakinja, ali ja sam bila najbolji strijelac lige. Ta mi je nagrada kao 16-godišnjakinji puno značila, iako nije bila fizička jer, nažalost, za djevojke ne postoji nagrada ni za najkrisnijeg igrača, ni najboljeg strijelca, ni najboljeg beka, nikakva dakle, dok za dečke postoji. Nagrada nije bila službena ni fizička, ali je bila u statistici i meni je bila dovoljna. ■

JESTE LI ZNALI?

Spremni za Katar!

Priredio: Ivan Čulinović

Od 21. studenoga do 18. prosinca održat će se Svjetsko prvenstvo u nogometu čiji je domaćin Katar. Mnogobrojni zaljubljenici u nogomet jedva čekaju spektakularnu ceremoniju otvaranja prvenstva te početak nogometne rapsodije čiji će nam kraj otkriti nogometnog prvaka svijeta. U nastavku donosimo pet zanimljivih činjenica o ovogodišnjem svjetskom nogometnom prvenstvu.

1. Katar je najmanja država koja je dosad ugostila svjetsko prvenstvo u nogometu. Postat će treća država u Aziji, ali prva na Arapskom poluotoku koja će se moći pohvaliti tom činjenicom. Isto tako Katar će biti prvi domaćin u povijesti svjetskih nogometnih prvenstava čije je stanovništvo većinski muslimansko.

2. Ovo će biti prvo svjetsko nogometno prvenstvo koje će se igrati u „zimskom“ terminu zbog nepodnošljivih vrućina koje prevladavaju u ljetnim mjesecima u Katru. Manje osjetna vrućina očekuje se i u studenome i prosincu, ali zato će svi stadioni biti opremljeni posebnim sustavom za klimatizaciju koji bi trebali osigurati što bolje uvjete za igrače na terenu, ali i navijače na tribinama.

3. U Katru ćemo posljednji put vidjeti model svjetskog prvenstva s 32 reprezentacije. Već iduće svjetsko nogometno prvenstvo, čiji će domaćini biti Meksiko, Sjedinjene Američke Države i Kanada, primijenit će model s 48 reprezentacija. FIFA je željela tu promjenu uvesti za ovogodišnje prvenstvo, no odgodili su je za ono 2026.

4. Svih osam stadiona na kojima će se igrati utakmice u glavnom su gradu Dohi i okolici, što će zasigurno goditi igračima jer neće gubiti mnogo vremena za odmor zbog putovanja zrakoplovima, već će u manje od sat vremena vožnje autobusom biti na stadionu i spremni za utakmicu.

5. Svjetsko prvenstvo u Katru smatra se zadnjim svjetskim prvenstvom na kojemu će zaigrati poznate nogometne zvijezde koje dominiraju sportom zadnjih 15 godina, poput Cristiana Ronalda i Lionela Messija. Hrvatska se, nakon zime u Katru, također sprema na reprezentativni oproštaj od jednog od svog najboljeg igrača u povijesti – Luke Modrića.

PREDSTAVLJENA ZBIRKA PJESAMA *TETE S PORTE*

U pitanju su ozbiljne i velike teme

Đurđica Čavrak Hofer, veći- ni na Hrvatskom katoličkom sveučilištu poznata kao *Teta s Porte*, objavila je svoju drugu zbirku pjesama – „Kuda ide ovaj svijet”. Promocija zbirke organizirana je 28. travnja u dvorani „Blaženi Alojzije kard. Stepinac”, a nazočili su joj studenti i zaposlenici HKS-a s Upravom te obitelj i prijatelji autorice. Članice Čitateljskog kluba Odjela za komunikologiju Veronika Karlović, Kristina Ruf i Ariela Matić, uz pratnju Doma- goja Čondrića na gitari, pročitale su pjesme *Zašto je čitanje važno*, *Zubić vila*, *Lijepa riječ*, *Kelj*, *Vratite moga tatu* i *Još uvijek* (Sjećanje na pokojnu Sanju Bukovski, nekadašnju djelatnicu Studentske službe).

Izv. prof. dr. sc. Irena Sever Globan predstavila je zbirku objasnivši kako ponekad čitatelj zbog naslova i stihova u rimi može pomisliti da se radi o pjesmama za djecu, no u pitanju su ozbiljne i velike teme poput ekologije, siromaštva, narušenih međuljudskih odnosa, generacijskih razlika i izazova u obitelji. „U 164 pjesme Đurđica je izrazila svoju brigu, ali i ljubav za planet Zemlju, životinje i ljude. Riječ je o osobi koja voli život, promatra ga i o njemu promišlja te nas

» **Studenti su *Tetu s Porte* upoznali kao pjesnikinju pred Božić kad je na oglasnim pločama svakog Odjela ostavila pjesmu „Zašto volim naše studente?”**

svojim stihovima potiče da i mi sami zastanemo i trudimo se bolje ga živjeti”, istaknula je Sever Globan.

Usljedio je razgovor s autoricom koji je vodila moderatorica promocije, asistentica na Odjelu za komunikologiju, Matea Vidulić. Na pitanje kad i kako piše, Čavrak Hofer odgovorila je: „U trenutku inspiracije jednostavno sjednem i riječi same stižu. Ljubav prema pisanju otkrila sam jako rano, ono me veseli i ispunjava, no još me više raduje kad čitatelj prepozna djelić svog života i iskustva u onome što sam zapisala.”

Zbirku je ilustrirala studentica psihologije na HKS-u Sara Fabijanić, a čestitke na objavljenoj zbirci uputili su rektor prof. dr. sc. Željko Tanjić i voditeljica Studentske službe Lada Lokmer, i to u ime svih kolega. Studenti su *Tetu s Porte* upoznali kao pjesnikinju pred Božić kad je na oglasnim pločama svakog Odjela ostavila pjesmu „Zašto volim naše studente?” te su joj oni ubrzo uzvratili svojim stihovima. Do zaključenja ovog broja *Kompasa* nije otkriveno tko od studenata potpisuje pjesmu, a možda je tako i bolje. U toj anonimnosti ona postaje zajednički odgovor na blizinu, podršku i osmijeh koji svakodnevno susreću na porti. ■ (mv, hks)

PREDSTAVLJAMO NOVOGA SVEUČILIŠNOG KAPELANA
HKS-a VLČ. BRANIMIRA JAGODIĆA

Izgrađivati vrijednosti zapisane u nazivu našeg Sveučilišta

„Sveučilište je do sada imalo dva izuzetna kapelana, tako da imam ‘velike cipele za popuniti’. Radosno iščekujem početak rada i suradnje sa studentima i nadam se da ih neću razočarati.“

FOTO: PHOTON ALBUM

S početkom nove akademske godine 2022./2023. Hrvatsko katoličko sveučilište dobilo je novoga sveučilišnog kapelana vlč. Branimira Jagodića. Osim službe u našoj Sveučilišnoj kapelaniji vlč. Branimir imenovan je i pastoralnim pomoćnikom u Župi sv. Marka Križevčanina u Zagrebu. Vlč. Marko Čolić, sveučilišni kapelan HKS-a u akademskoj godini 2021./2022., upućen je na poslijediplomski studij filozofije na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu. Prvih dana od preuzimanja nove dužnosti zamolili smo vlč. Branimira da se kratko predstavi čitateljima *Kompasa*...

„Oduševila me otvorenost i jednostavnost“

„Imam 28 godina i dolazim iz Duge Rese. Za svećenika sam zaređen 2020., a od tada sam vršio službu župnog vikara u Župi sv. Pavla apostola u Retkovcu, nakon koje sam, ove godine, imenovan novim sveučilišnim kapelanom HKS-a. Ovo je ono najosnovnije o meni, a vjerujem da će biti još puno prilika za upoznavanje kroz susrete, događanja i suživot na Sveučilištu“, ističe vlč. Branimir.

Upitan o prvim dojmovima, i novododijeljenoj ulozi sveučilišnoga kapelana, kazao je kako mu nova služba „predstavlja radost, ali istovremeno i svojevrsan izazov i veliku odgovornost“. „Sveučilište je do sada imalo dva izuzetna kapelana, tako da imam

‘velike cipele za popuniti’. Radosno iščekujem početak rada i suradnje sa studentima i nadam se da ih neću razočarati. Što se prvih dojmova tiče, oni su i više nego pozitivni. Oduševila me otvorenost i jednostavnost prisutna u svakom susretu“, svjedoči.

Vlč. Branimir istaknuo je kako je svrha kapelanije uvijek biti otvorenom i prisutnom za studente i djelatnike Sveučilišta, te dodao: „U tom kontekstu govoreći, trudit ću se da kao sveučilišni kapelan ponudim različite sadržaje i aktivnosti, ali isto tako i da budem raspoloživ za potrebe studenata. Volio bih zadržati ono što su moji prethodnici započeli, a s vremenom onda uvesti i neke novine. Imam već nekoliko zamisli, ali ostavimo to za vrijeme u kojem se ima dogoditi.“

Poziv na suradnju

Zamoljen da na prijelazu iz stare u novu akademsku godinu uputi svoju poticajnu misao sveučilišnoj zajed-

nici, vlč. Branimir podsjetio je na misao američkoga pisca i filozofa Henryja Davida Thoreaua, koja kaže: „Što dobivate postizanjem svojih ciljeva nije toliko važno kao što postajete postizanjem svojih ciljeva.“ Istaknuo je kako smatra da je ta misao lijep podsjetnik na to da je veoma važno položiti ispite i završiti studij, ali da je još važnije, pritom izgraditi sebe. „Stoga bih volio kada bismo svi zajedno, i studenti i djelatnici, radili na izgrađivanju i integraciji onih vrijednosti koje stoje zapisane u nazivu našeg Hrvatskog katoličkog sveučilišta“, poručio je zaključivši: „Iskoristio bih ovu priliku da pozovem sve studente da se, prije svega, odazovu i uključe u aktivnosti Sveučilišne kapelanije, ali isto tako da se uvijek osjećaju slobodno i dobrodošlo iznijeti bilo kakav prijedlog, savjet ili kritiku koji bi mogli pripomoći. Služba sveučilišnog kapelana prvenstveno je namijenjena vama, stoga je iskoristite na najbolji mogući način.“ ■ (hks)

KAKO NASTAJE KOMPAS (?)

IZRADIO: JOSIP ČUNČIĆ

1. mjesto: Kristina Kovačić – „Grad – to ste vi“

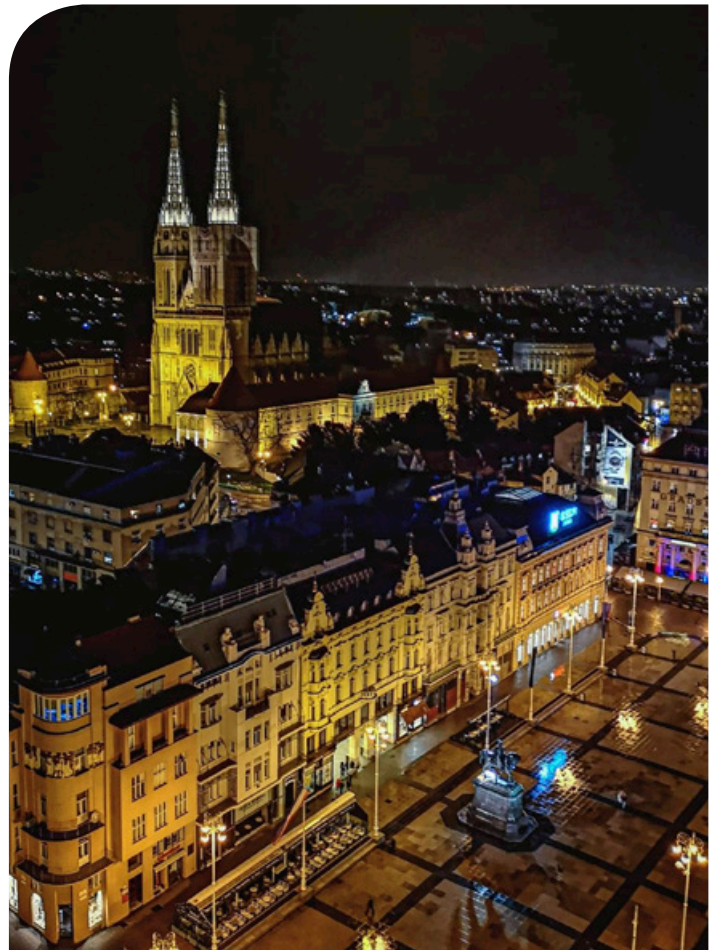

2. mjesto: Ante Matuško – „Hommage Pavu“

FOTO-NATJEČAJ HKS-a

„Ponos grada“ kroz objektivne studentskih fotoaparata

Nakon stanke od godinu dana fotografski se natječaj ove godine ponovo vratio na HKS. Svečano otvorenje izložbe i proglašenje pobjednika natječaja – koji je organiziran o temi „Ponos grada“ – održano je 1. lipnja. Ove se godine prijavilo 70 autora sa 194 fotografije, a natječaj je tradicionalno organiziran uz pomoć i podršku Župe Naše Gospe Kraljice Hrvata iz Toronta u Kanadi. ■ (hks)

3. mjesto: Antonia Vidović – „Zagreb noću“